Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 2050 | 4 PAGINI — 20 BANI | sîmbătă 3 decembrie 1955

Ajutor atent fiecărui membru al colectivului studenţesc

ÎN GRUPA 1025 din anul IV al Facultăţii de biologie a Universităţii „C. I. Parhon" din Bucureşti fiecare student se gîndeşte numai la problemele lui. Unii învaţă mai bine, alţii mai prost, dar cei mai buni nu se interesează ce fac cei mai slabi pregătiţi şi aceştia la rîndul lor nu-şi pun problema să urmeze exemplul fruntaşilor. Dacă s-ar fi încercat să se organizeze cu întreaga grupă acţiuni colective interesante, care să-i atragă şi să-i apropie, cu siguranţă că între studenţi s-ar fi legat prietenii adevărate şi o prietenie adevărată poate influenţa în bine şi munca de învăţătură. N-ar fi fost interesant să se discute în grupă despre cazurile acelor studenţi care chiulesc cu regularitate şi nu învaţă decît pentru examene? La început poate colectivul ar fi tăcut, dar dacă triunghiul grupei le-ar fi arătat faptele nedemne ale unor tovarăşi de-ai lor, cu siguranţă că membrii buni ai grupei s-ar fi simţit obligaţi să-şi spună părerea. Îndreptarea unui membru al colectivului ar fi dat grupei încredere în forţele sale.

Grupa studenţească — colectivul în care studentul îşi desfăşoară activitatea în anii de facultate — are o mare influenţă asupra caracterului, deprinderilor şi convingerilor fiecărui student. Un asemenea colectiv ridică nenumărate probleme care se cer rezolvate.

Fireşte, problemele aparţinînd colectivului trebuie rezolvate de colectiv. E nevoie însă de mîna energică a unui conducător, care să dirijeze şi să orienteze acest colectiv, pentru ca rezolvarea problemelor să fie cea mai potrivită, iar rezultatul cel mai bun. Acest conducător este triunghiul grupei, format din organizatorul U.T.M., responsabilul profesional şi cel sindical. Responsabilitatea fiecărui membru al triunghiului este diferită — în esenţă însă, ei răspund deopotrivă de felul cum îşi duc activitatea membrii grupei pe care o conduc.

Învăţătura este principala problemă de care trebuie să se ocupe grupa studenţească. De multe ori însă, triunghiurile grupelor vorbesc numai despre importanţa învăţăturii şi pierd din vedere acţiunile practice pe care le pot duce pentru ca acest obiectiv să devină o realitate.

Mulţi din cei ce formează triunghiurile grupelor nu ajung la rezolvarea practică a acestei probleme din cauza nepriceperii, alţii din lipsă de interes. Cei lipsiţi de interes trebuie controlaţi şi traşi serios la răspundere de către birourile U.T.M. de an şi comitetele U.T.M., iar cei nepricepuţi, fără experienţă, îndrumaţi şi ajutaţi să acţioneze folosind metodele cele mai potrivite. De pildă, se întîmplă ca într-o grupă seminariile la anumite materii să fie neinteresante: nu se desfăşoară o luptă de opinii, studenţii răspund doar cînd sînt întrebaţi de asistenţi — şi atunci, recurg la caiete sau la cunoştinţele colegilor, iar dacă nu sînt întrebaţi se gîndesc în altă parte. Colectivul grupei, alături de asistent, poate contribui la schimbarea situaţiei, la ridicarea nivelului seminariilor. Se poate face un control printre studenţi pentru a vedea cum studiază, cît studiază şi ce studiază. Dacă ne vom mulţumi însă numai cu consemnarea celor constatate într-un referat, aceasta nu va ajuta la nimic. Celor care învaţă neplanificat să li se arate cum rezolvă problema împărţirii timpului studenţii fruntaşi, care lucrează sistematic, pe baza unui plan. În acest fel, îi vom ajuta să devină mai ordonaţi şi să se obişnuiască şi ei cu munca sistematică. Cei care întîlnesc în timpul studiului lucruri pe care nu le înţeleg, să fie îndrumaţi la consultaţii, iar cei care obişnuiesc să nu înveţe, să nu-şi facă conspecte, să fie controlaţi regulat, dar mai ales traşi la răspundere în faţa grupei, ori de cîte ori se abat de la disciplina studenţească. Este mai greu de rezolvat problema acelora care au greutăţi în studiu. Şi aceştia trebuie ajutaţi.

Important este ca aceşti studenţi să fie lăsaţi să gîndească singuri, să se descurce singuri în formule, scheme, proiecte şi numai atunci cînd într-adevăr nu înţeleg şi nu se pot descurca numai cu ajutorul cunoştinţelor lor, să fie ajutaţi. Studentul Ioan Crăciun, astăzi în grupa 120 din anul III al facultăţii „Maxim Gorki" avea, la începutul anului I, foarte puţine cunoştinţe de limba rusă. Colegii săi, printre care Mitrică Teodosia, l-au ajutat să înţeleagă expresiile şi regulile de gramatică mai complicate. Acum, el izbuteşte să citească în original operele clasicilor ruşi. Fără îndoială că în acest fel grupa studenţească poate ajuta asistenţilor şi profesorilor să mobilizeze pe studenţi la o muncă mai susţinută, care să-i intereseze şi să-i atragă.

A da reţete tip, de felul cum trebuie să acţioneze colectivul unei grupe, triunghiul său, cînd i se cere să rezolve o problemă, este cu totul greşit. Sînt 19-20 studenţi într-o grupă şi e nevoie să lucrezi cu fiecare din ei altfel şi să foloseşti alte metode. Fiecare student are calităţile şi lipsurile sale; calităţile trebuie dezvoltate, iar lipsurile îndreptate. Pentru a ajuta însă pe student, colectivul trebuie să-i cunoască preocupările, cu cine este prieten, unde-şi petrece timpul, ce citeşte, să ştie cum trăieşte. Desigur, studentul nu-şi petrece timpul numai în colectiv, are şi preocupări personale şi triunghiul grupei nu poate fi tot timpul alături de fiecare. El poate în schimb să-l atragă să-şi petreacă mare parte a timpului în mijlocul colectivului său, în acţiuni interesante şi educative unde-l vor putea cunoaşte mai bine. O vizionare în colectiv a unei piese sau a unui film şi organizarea unei discuţii asupra lor, vor îmbogăţi studenţilor cunoştinţele şi, în acelaşi timp, vor crea posibilităţi de cunoaştere a părerilor fiecărui student asupra unor probleme de viaţă şi de muncă. O discuţie despre prietenie, va clarifica studenţilor zecile de întrebări pe care le ridică această problemă. O excursie, o vizită în locurile apropiate muncii lor, o discuţie despre profesiune, o conferinţă, vor ajuta cu siguranţă la crearea unor colective puternice şi unite, la formarea unor înalte calităţi morale, la dezvoltarea multilaterală a studenţilor, creîndu-le în acelaşi timp legături puternice cu profesiunea lor.

Realitatea existentă în unele grupe studenţeşti cere ca aceste probleme să fie grabnic rezolvate pentru ca examenele şi colocviile să-i găsească pe studenţi pregătiţi.

In cinstea Congresului partidului

Fruntaşi în colectarea fierului vechi

Joi seara a avut loc festivitatea premierii organizaţiilor U.T.M. şi a tinerilor din Capitală fruntaşi în acţiunea de colectare a fierului vechi.

Vorbind despre felul cum a decurs în Capitală acţiunea de colectare a fierului vechi, tov. Miron Olteanu, prim secretar al Comitetului orăşenesc Bucureşti al U.T.M., a scos în evidenţă succesul acestei acţiuni în care au fost antrenaţi peste 20.000 de tineri. Angajamentul luat de tineretul Capitalei de a colecta şi preda Intreprinderii pentru colectarea metalelor — I.C.M. — în cinstea celui de al 2-lea Congres al P.M.R., 500.000 kg. de fier vechi, iar întreprinderilor metalurgice din Capitală 1.000.000 kg. de fier vechi a fost depăşit. Intreprinderea pentru colectarea metalelor a primit pînă acum 1.419.138 kg. de fier vechi, iar întreprinderile metalurgice au primit 1.300.000 kg. de fier vechi.

A luat apoi cuvîntul tov. Dumitru Stancu, director general al I.C.M., care a felicitat pe tinerii din Capitală pentru succesul obţinut în această acţiune. Au mai vorbit Stan Petre, prim secretar al Comitetului raional Griviţa Roşie al U.T.M. şi pioniera Ileana Subovici, din rîndul tinerilor premiaţi.

Pentru succesul în acţiunea de colectare a fierului vechi, Comitetele raionale U.T.M. Griviţa Roşie şi N. Bălcescu au primit Drapelul roşu al Comitetului orăşenesc Bucureşti al U.T.M. şi mai multe premii.

Au primit premii numeroase organizaţii U.T.M. din întreprinderi, şcoli şi facultăţi, precum şi un mare număr de tineri.

Comitetul orăşenesc Bucureşti al U.T.M. a adresat tinerilor din Capitală chemarea de a continua acţiunea de colectare a fierului vechi pentru ca pînă la 23 decembrie să colecteze pentru I.C.M. încă 300.000 kg. fier vechi, iar pentru întreprinderile metalurgice din Capitală 500.000 kg. fier vechi.

In încheierea festivităţii a avut loc un spectacol.

(Agerpres)

Lăcaşuri de lumină în sate

CLUJ (de la corespondentul nostru).

In anii regimului burghezo-moşieresc întîlneai în satele ce aparţin astăzi regiunii Cluj, mii de neştiutori de carte. Şi asta pentru că şcoli erau puţine la număr şi numai în comunele mai mari. Copiii ţăranilor muncitori din cătunele îndepărtate, greu străbateau drumurile lungi noroioase sau înzăpezite, pînă la vreo şcoală.

In zilele noastre numai întîlneşti copii de vîrstă şcolară care să nu meargă la şcoală. Pentru ei au fost construite în ultimii ani şcoli noi, internate şi cantine. In cursul acestui an au fost date în folosinţă în regiunea Cluj 23 noi localuri pentru şcoală, din care 18 au fost construite prin autoimpunere, iar 5 de către stat. Printre acestea se numără şcolile din satele Nireş, raionul Dej, Moigrad, raionul Zălău, Beliş, raionul Huedin etc.

In prezent sînt în construcţie alte 21 şcoli. Cele mai multe dintre ele se află în stare de finisaj, sau „în roşu sub acoperiş". Unele, datorită muncii pe care o desfăşoară constructorii şi ţăranii muncitori tineri şi vîrstnici, vor fi date în folosinţă în cinstea Congresului partidului.

NOI PUNCTE LUMINOASE PE HARTA ŢĂRII

Termocentrala de la Borzeşti

Cu fiecare an peisajul Moldovei îşi schimbă înfăţişarea. Se ridică mereu noi construcţii industriale: uzine, fabrici, schele petrolifere, clădiri de locuit şi social-culturale. Peste tot se munceşte pentru ridicarea economică a acestei regiuni ţinută decenii de-a rîndul în înapoiere.

Astăzi, în preajma celui de-al II-lea Congres al P.M.R., constructorii dăruiesc ţării o nouă unitate industrială: termocentrala de la Borzeşti, a doua mare centrală electrică ridicată în Moldova în prima etapă a planului de electrificare a ţării.

Proiectul noii unităţi energetice a fost întocmit de specialişti sovietici. Muncitori de la uzinele „Electrosila" şi „Stalin" din Leningrad şi de la alte uzine constructoare de maşini şi utilaje electrice din Uniunea Sovietică au executat întregul utilaj necesar termocentralei.

Lucrările de construcţie şi de montaj ale termocentralei Borzeşti au fost executate de colective de muncitori şi tehnicieni din cadrul trusturilor „Energo-construcţia" şi „Electromontaj".

Noua construcţie a cerut eforturi, îndrăzneală, frămîntări. Pentru nevoile uzinei, care paralel cu energia electrică va furniza întreprinderilor şi aburi industriali, a fost construit un baraj pentru zăgăzuirea apelor Trotuşului şi un canal de aducţiune mai lung de 3 km.

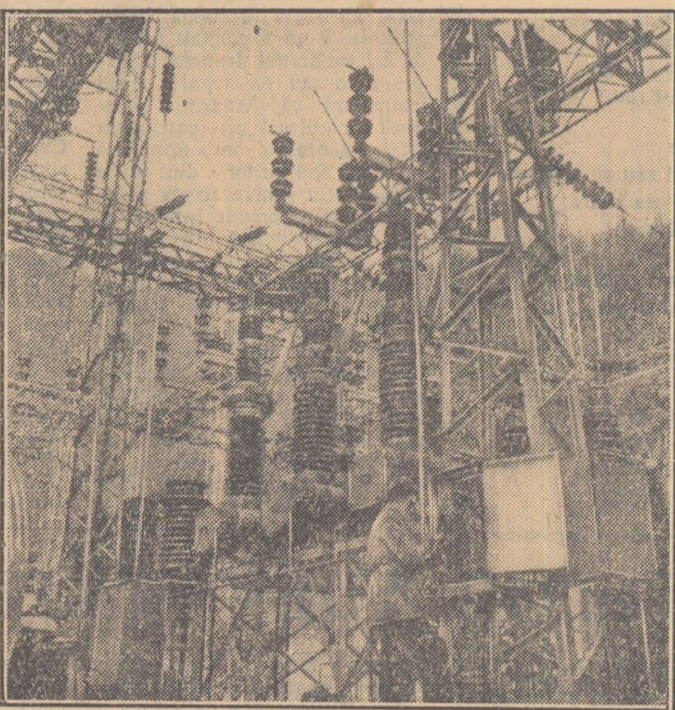
La construcţia barajului s-a folosit pentru prima oară în ţară metoda de transport şi turnare a betonului cu ajutorul unor pompe. Acest procedeu nou a determinat o sporire a productivităţii muncii cu 15 la sută şi a accelerat lucrările de construcţie a barajului.

Ca şi pe şantierele termocentralelor din Sîngeorgiu de Pădure şi Comăneşti, dulgherii din echipele conduse de Petre Kisfaludi şi Dionisie Bodo au depus toată puterea lor de muncă pentru grăbirea lucrărilor. In gerul aspru al iernii, pe timp ploios sau în zilele cu călduri dogoritoare, ei au asigurat betoniştilor cele necesare pentru turnarea fundaţiilor. In istoria şantierului sînt păstrate la loc de cinste numele zidarului Marin Neacşu, al betonistului Nicolae Horţu şi al altor constructori. Dovadă de multă pricepere şi elan în muncă au dat montorii de sub conducerea maistrului Paul Cîrligeanu, care a condus lucrările de montaj de la camera de comandă şi a circuitelor secundare ale uzinei, montorii de conducte din echipa lui Dumitru Ghenoiu, maistrul Constantin Bolezatu conducătorul sectorului de construcţii metalice şi sudorul Constantin Eremia. Exemplul lor a mobilizat pe toţi constructorii pentru executarea unui mare volum de lucrări.

Mecanizarea lucrărilor de bază pe acest şantier şi folosirea pe scară largă a elementelor prefabricate, cu care s-au construit coşul de fum, înalt de 80 m., acoperişurile şi stîlpii staţiei de 35 kv. au imprimat un ritm rapid lucrărilor de construcţie. In numai 2 ani şi jumătate de la începerea lucrărilor, harnicii constructori de aici au reuşit să termine o bună parte din construcţia noii termocentrale. Sălile maşinilor şi cazanelor, camera de comandă, staţiile de transformare, unele rezervoare de păcură, staţia de epurare a apei şi alte construcţii ale termocentralei au fost date în folosinţă. Efortul general depus de muncitorii constructori şi de montori a făcut posibilă apropiata dare în exploatare a primului dintre cele 4 turbogeneratoare cîte va avea noua termocentrală.

Această sărbătoare este pregătită intens de constructori şi montori. In sala de comandă, la staţiile de transformare se execută ultimele lucrări. In preajma deschiderii Congresului partidului noua termocentrală din Borzeşti va livra energie electrică şi aburi industriali.

Hidrocentrala Sadu 5

Termocentrala de la Paroşeni

In zilele acestea pe şantierele noilor centrale electrice ale planului de electrificare se fac ultimele lucrări pentru punerea lor în funcţiune. In prima fotografie: pe şantierul hidrocentralei Sadu 5 se montează instalaţiile exterioare. In fotografia II-a: un aspect al camerei de comandă al termocentralei de la Paroşeni.

Ogoare redate agriculturii

ARAD (de la corespondentul nostru). —

Omaca Ion, un bătrîn trecut de 70 de ani, îşi făcu loc în faţa grupului de oameni, pentru a urmări cu privirea minute în şir, cele 4 tractoare „Stalineţ" ce purtau plugul K. M. 800 şi care lăsa în urma sa un canal adînc aproape de un metru. Intr-un tîrziu bătrînul îşi scoase pălăria de pe cap şi îşi făcu cruce.

— Aşa minune nu mi-a fost dat să văd de cînd mi-s pe lume. Prin apa ce se ridica pînă aproape de motor, tractoarele înaintau duduind. Pe aci pe unde trec acum tractoarele „Stalineţ" săpînd canale era pînă nu de mult un teren inundabil de vreo 600 de hectare. In toamna trecută oamenii au semănat grîu, iar primăvara el a putrezit sub apă. Spre a înlătura pentru totdeauna primejdia de inundaţie a pămînturilor, ţăranii muncitori din comuna Socodor, aflate în Rîtul mare, Rîtul mic, Băltoaca şi Limpede au construit cu propriile lor forţe canale cu o lungime de 26 kilometri. Intreprinderea de stat pentru gospodărirea apelor din agricultură (I.S.A.A.) sistemul Crişul Alb, Crişul Negru, de sub conducerea inginerului utemist Ion Petrică, a executat şi în acest an asemenea canale pe o lungime de 298 kilometri în 12 comune ca Vărşand, Zerind, Adea şi satul Crişana redînd agriculturii mii şi mii de hectare de pămînt. Pămînturile ferite de inundaţie prin sistemul de irigare din comuna Socodor au fost arate în toamna aceasta şi pe ele a şi răsărit grîul.

Industria chimică şi-a îndeplinit sarcinile de plan pe 1955

Aducînd la îndeplinire angajamentele luate în cinstea celui de-al II-lea Congres al P.M.R. colectivele întreprinderilor din industria chimică şi-au realizat planul producţiei globale pe anul 1955 în 11 luni.

Industria noastră chimică a pus anul acesta la dispoziţia diferitelor ramuri ale economiei naţionale o serie de produse noi ca: feromangan, uree, clei kaurit, îngrăşăminte azotoase, substanţe herbicide şi insecto-fungicide (solanex, tiodin, 2.4 D. DDT), 8 noi sortimente de coloranţi, sulfit de sodiu anhidru, 18 noi medicamente (comprimate de penicilină etc.

Ca rezultat al măsurilor tehnico-organizatorice aplicate în producţie în decursul acestui an şi printr-o mai bună folosire a capacităţii de lucru a maşinilor şi instalaţiilor, indicele de creştere a productivităţii muncii planificat pe 11 luni a fost depăşit cu 7 la sută. In perioada 1 ianuarie—31 octombrie industria chimică a pus la dispoziţia statului peste plan, acumulări în valoare de 51.410.000 lei, iar pînă la 23 decembrie valoarea acumulărilor va atinge cifra de 65.000.000 lei.

Seară culturală

In sala de festivităţi a Combinatului siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej" din Hunedoara a avut loc joi o seară culturală, închinată celui de al II-lea Congres al P.M.R. La această seară culturală, organizată de Comitetul U.T.M. din Combinat, au participat peste 250 de tineri şi tinere.

Cu acest prilej, tov. Ştefan Petrache a evocat în faţa tinerilor siderurgişti şi constructori hunedoreni momente din lupta partidului şi a U.T.C. în ilegalitate împotriva exploatării, pentru eliberarea clasei muncitoare şi a ţărănimii muncitoare.

Au fost prezentate apoi diafilme cu aspecte din lupta comuniştilor şi U.T.C.-iştilor pentru o viaţă mai bună, pentru pace şi libertate.

Crescuţi şi educaţi de partid

DĂRUIRE

Iarna aceasta, de curînd, am colindat patru zile în şir, împreună cu Dumitru Drăghici, instructor al comitetului raional U.T.M.-Brăila, prin satele din apropierea Dunării. După legea drumeţiei am împărţit totul pe din două: şi merindea şi frigul din camerele de oaspeţi ale sfaturilor populare. Numai cu un lucru nu m-am împăcat. Cînd se pornea vîntul şi ne spuzea cu zăpadă, eu lungeam pasul cu nădejde, mai s-o iau la fugă, pe cînd el călca rar, mărunt, parcă fără poftă.

— Dacă o fii tot aşa de tacticos, i-am zis odată, nu mai ajungem la căldură cît îi hăul.

El şi-a aţintit asupră-mi ochii albaştri, puţin apăsaţi de tristeţe şi-a oftat.

— Ia-o singur înainte, m-a îndemnat. Nu mă supăr că mă laşi.

— Ce mai vorbă! i-am întors-o... trebuie să ajungem amîndoi odată.

— Nu pot mai repede, am pieptul şubred.

— Ai pieptul şubred?! m-am mirat.

— Da, mi l-a fărîmat o maşină.

— Cum aşa? am bîiguit eu. Apoi am scuturat din cap neîncrezător: nu voiam să fie acesta adevărul. Şi totuşi... Instructorul mă privi posac.

— Asta s-a petrecut de mult, în copilărie, începu el să zică. Pe atunci munceam cu părinţii într-o fabrică de sifoane. Intr-o zi a făcut explozie un tub de oxigen. Tata a căzut şi l-am purtat acasă pe braţe. A zăcut o vreme în nesimţire şi cînd s-a sculat a început să strige: dezlegaţi-mi ochii, luaţi ştergarul! Credeam că aiurează, dar curînd am înţeles că se întîmplase o nenorocire: orbise. Mama cînd şi-a dat seama, s-a prăbuşit în hohote. Dar ce puteam să facem? Ne-am înapoiat la fabrică. Inainte eu nu primeam salariu — făceam totul numai pentru mîncare. Acum i-am cerut patronului să mă plătească în bani. A rînjit şi mi-a arătat uşa. N-am mai răbdat şi m-am repezit în pieptul lui. Eram mic, aşa că i-a fost uşor să-mi răsucească mîinile. După ce m-a zdrobit cu pumnii m-a azvîrlit în stradă. In clipa aceea fecioru-său ieşea cu automobilul din curte... O roată mi-a apucat umărul. Pe urmă nu mai ştiu nimic. M-am trezit la spital. Un an întreg am stat în gips...

Glasul îi tremura înmuiat parcă de lacrimi. Acum cînd stau şi scriu rîndurile acestea, mă încearcă mai mult ca oricînd un simţămînt de tristeţe gîndind că n-am destule puteri să evoc chipul tovarăşului meu de drum căruia îi şi cer iertare pentru aceasta.

Seara, tîrziu, am poposit într-un sat, Valea Cînepei. Secretarul organizaţiei de bază U.T.M., un flăcău cu un sfîrc de mustăcioară pe care tot căuta s-o îndoiască pe deget ne aştepta la sfatul popular. Cu o zi în urmă, prin telefon, avusese o ceartă cu instructorul pentru că fugise de la un curs de agitatori. Dumitru Drăghici cum dădu cu ochii de el se aprinse şi-l luă la rost.

— Nu-ţi place cartea, aşa-i? Vrei să fii secretar dar nu înveţi nimic. De ce-ai fugit, credeai că ţi se mărită fata pînă te întorci?

— Mi-e greu tovarăşe. Eu de-abia buchisesc.

— Nu-i nimic. Ai să te deprinzi cu învăţătura. Mîine îţi faci legăturica şi pleci la şcoală. Uite, ţine bani de tren.

Secretarul mai dădu din colţ în colţ, dar pînă la urmă luă banii şi se trînti greu pe o bancă vrînd parcă s-o prefacă în ţăndări.

— Şi acum ce mai pofteşti de la mine? întrebă el. Plec, na, am să stau acolo cît trebuie şi cît vrei. Dar acum de ce mă mai pisezi, strigă el, fiindcă instructorul într-adevăr nu-l mai slăbea... Astă seară avem şezătoare, trebuie să mă duc, lasă-mă! Mîine dacă plec eu pe cine ai să mai joci în hăţuri?!

— Pe învăţătorii cei tineri i-aţi chemat la şezătoare? întrebă instructorul fără să ia aminte la supărarea lui.

— Nu i-am chemat.

— Dă fuga şi pofteşte-i. Măi ce cap mai ai şi tu!... Cheamă învăţătorii, poate că avem să prindem vreun cîntec nou de la ei... Cine-i gazda?

Secretarul numi pe cineva şi ieşi. Tovarăşul Drăghici aşteptă să se închidă uşa şi izbucni iar.

— L-ai văzut, zise el. Tare-i încăpăţînat. Trebuie să-l împingi mereu de la spate altfel nu se dă pe brazdă. Uite aşa făceam şi eu la început. Eram mulgător la o fermă de stat — asta se întîmpla prin 1948 — activam la tineretul sătesc dar nu dădeam să mă salt de loc. Şi am încăput pe mîinile tovarăşului Matei Fătu. Dînsul era în biroul organizaţiei de partid a fermei. Mă punea să fac diferite treburi şi mă ajuta să le duc la capăt. Meseria de mulgător am deprins-o iute. Numai în cinci luni, anul următor, am îndeplinit întreg planul de producţie... Dar să lăsăm asta şi să mergem şi noi la şezătoare.

— Nepoftiţii n-au scaun, am dat eu să-i tai avîntul. Şi-apoi sîntem şi aşa destul de obosiţi. Mai bine să ne culcăm.

— Nu te speria, mi-a răspuns ghicindu-mi gîndul adevărat. Pe mine mă cunosc toţi oamenii de aici. N-au să se sfiască de noi. Cinci ani am bătut uliţele satului acestuia.

— Cinci ani?!

— Da. Asta tot în copilărie s-a întîmplat. După ce-am ieşit din spital m-am tocmit argat aici, la unul Gheorghe Mircioiu. M-am tocmit numai pe mîncare şi îmbrăcăminte. Dar mi-a dat ăsta să port rupturile pe care le lepădau soldaţii hitlerişti ce poposeau uneori prin casa lui, la băutură... Am fugit de cinci ori şi de fiecare dată am fost adus înapoi de jandarmi ca să-mi plătesc „datoriile"... Mă închideau uneori aici la primărie, în pivniţă. Ziua spărgeam lemne pentru notar şi primar, noaptea mă băteau soldaţii... Chiaburul numai de două ori m-a poftit la masă cu el: odată anul trecut cînd umblam să îndemnăm oamenii să iasă la însămînţări; şi-altădată în zilele lui august 44. Atunci tremura pentru pielea lui şi căuta să ne îndulcească pe noi, argaţii.

— Măi, zicea el, eu v-am ocrotit întotdeauna, acum e rîndul vostru să aveţi grijă de mine... Noi tăceam.

S-a întîmplat într-o zi să văd că nişte ostaşi sovietici n-au cai de schimb. Am stat şi m-am gîndit: ce-ar fi să-i dau pe-ai stăpînului?... I-am scos din pădure şi i-am dat. Noaptea, chiaburul a băgat puşca pe geamul grajdului şi-a tras în patul unde dormeam de obicei. Dar eu eram sus, în podul cu fîn...

La şezătoare, în seara aceea ne-am prins la cîntec şi la glume cu tinerii. Instructorul spusese adevărul: era cunoscut aici de toată lumea. Mi s-a părut că din vorbele şi mişcările lui se desprindea un fel de mîndrie: uite, eu argatul de ieri am ajuns să fiu preţuit şi iubit de voi... Sau cine ştie, sub această înfăţişare a lui se ascundeau poate alte gînduri. Ochiul, chiar şi-al gazetarului, n-are cum să le ghicească pe toate...

Două zile mi le-am petrecut prin cătunele din împrejurimi. Intr-a treia ne aflam la gospodăria colectivă din comuna Rîmnicelu. Acum tovarăşul Drăghici n-avea aici treburi însemnate. Ţinea doar să dea ochii cu comunistul Matei Fătu.

— Dînsul mi-a fost mie dascăl odată şi pentru asta îi port cinste mereu, mi-a mărturisit instructorul. Cînd eram amîndoi la ferma de stat — şi mai cu seamă după ce am fost ales membru în biroul raional U.T.M. — umblam împreună prin comunele din apropiere: Gemenele, Pitulaţi, Scorţaru şi ne sfătuiam cu tinerii despre cîte treburi şi năcazuri se iscau. Ţin minte cum mă muştruluia: mă Dumitre, tu vezi şi nu mai fi repezit, lasă oamenii să vorbească şi bagă totul în cap. Oamenii ăştia pot să-ţi dea învăţătură şi mai mult decît două şcoli la un loc....

L-am cunoscut şi eu pe tovarăşul Fătu.

— Dumitru, ce-i drept, vine pe la mine, dar de la un timp parcă o face tot mai rar. Cine ştie, glumi Fătu, s-o fi supărat că l-am trimis cîndva la oraş.

— M-au trimis la loc bun de răfuială, interveni instructorul rîzînd... Eu m-am arătat nedumerit.

— Ei, atunci am fost luat şi numit secretar al sindicatului agricol raional. Argaţii veneau la mine şi-mi cereau să le fac dreptate cu cei care o viaţă-ntreagă îi umiliseră. Stăpînul unuia m-a atins cu cuţitul la umăr Se întîmplă... Mi-am făcut atunci prieteni mulţi; duşmanii tot ăia au rămas care i-am avut şi-nainte... Numai că şi cu prietenii te mai sgîrii cîteodată.

— Atunci se cheamă că nu-ţi sînt prieteni, am hotărît eu.

— Ba-mi sînt. Ascultă şi-ai să vezi. In 1953 pe cînd eram instructor la raionul U.T.M. Filimon Sîrbu am plecat în comuna Sătuc pentru formarea unei gospodării colective. Acolo am dat peste unul care fusese argat cu mine la un chiabur de prin bălţile Dunării. Prietenul acesta al meu se scălda acum în nişte ape cam tulburi şi nu vroia s-o rupă la drum. M-am dus acasă la el. Intîia oară m-a primit bine, m-a şi cinstit. A doua oară însă m-a luat din scurt: ce caut la el, unde vreau să-l momesc?!

— Vreau să ţi miros sărăcia, i-am răspuns. Dar el de colo: — lasă-te păgubaş dacă nu vrei s-o păţeşti...

Se afumase pe undeva şi era pornit. M-am făcut că nu văd nimic şi m-am aşezat pe prispă rotindu-mi privirea prin curte. El sta rezemat de uscior. Odată a oftat şi-a zis:

— Cînd eram argat, atîta doream, să am pămînt... L-am primit, dar acum dau alţii să mi-l ia.

Asta m-a scos din fire.

— Eşti un prost, i-am zis, şi te trag chiaburii pe sfoară. Atît i-a trebuit. S-a repezit la mine şi m-a apucat de piept.

— Cine-i prost?

Credea poate c-o să dau îndărăt, că mă înfricoşează. Sau cine ştie....

— Judecă singur şi-ai să vezi cine-i prostul! i-am răspuns:

— Pleacă, a răcnit el. Ieşi de aici că nu ştiu ce se-ntîmplă.

Am ieşit. In urma mea, o scurtătură de lemn s-a izbit în gard să-l rupă...

Dimineaţa m-am pomenit cu el că vine şi mă scoală.

— Trece-mă pe listă. Tu nu mă minţi. Doar am fost amîndoi argaţi... Aşa-i că nu mă minţi?

Am rîs şi l-am strîns în braţe. Sîntem prieteni...

Dumitru Drăghici a rămas undeva prin satele pe care le are în seamă. Mereu pe drumuri, veghind ca treburile să se facă cu rost, omul acesta dă în fiecare zi tot mai mult din sufletul lui. Şi are ce dărui.

FĂNUŞ NEAGU

LITERATURA ARTĂ

Horia Aramă

Primirea în partid

— fragment —

Mi-am făcut curaj o săptămînă,
Coale și penițe-am cumpărat,
Cu caligrafia cea bătrînă
Armistițiu iar am încheiat.

Murmurînd pe stradă, ca poeții,
Cererea cercam să mi-o compun,
Pînă mă luau la ochi băieții
Și rîdeau de mine, ca nebuni.

In odaia de cămin, în noapte,
Tresăream din somn, adăugind,
Incepînd din nou, ștergînd, cu șoapte,
Pe hîrtia cererii — în gînd.

*

Astăzi încă nu slujesc partidul
Cît un lucrător muncind la strung.
Gîndul ăsta arde ca acidul;
Dar învăț și năzui să ajung.

Ar înainta și fără mine
Marele-edificiu comunist.
Asta-i pe de-o parte foarte bine,
Pe de altă parte-i foarte trist.

N-am o fire de erou din basme,
Sînt atîta: un băiat sfios.
Dar m-ar pierde una doar, din cazne:
Sentimentul celui de prisos.

Desnădejdea doar atunci, odată,
M-ar cerca, sfîșietor, cumplit,
Pîn-aș arunca la cîini, în zloată,
Inima în care-a găzduit.

Eu iubesc partidul și printr-însul
Tot ce este, tot ce încă nu-i,
Munca-n fabrici și recoltei strînsul,
Cărțile și cîntecele lui;

Dacă însă viața-mi nu-s în stare
Nici să mi-o imaginez măcar
Fără dînsul — ca și fără soare —
Vreau să-i fiu și eu lui necesar!

Și în ceasu-acest al tinereții
Eu cutez să spun că-ncep să-i fiu!
Și-acesta mi-este scopul vieții:
Necesar cu totul să-i deviu!

*

Să se îndoiască orișicine
De știința și talentul meu,
Și de tot ce eu socot că-i bine,
Și de tot ce eu socot că-i rău.

Pună la-ndoială fiecare
Vers al meu — pe drept sau pe nedrept.
Numai de iubirea mea cea mare
Să se-ndoiască n-are drept!

Singur cel ce mi-a primit iubirea
Poate să mă-ntrebe; însă știu,
El a înțeles de mult menirea
Versului cu care-n față-i viu.

Nu-i pentru aplauze anume,
Nici cu vorbe goale să-l înșel
Ci ca înc-un tînăr de pe lume
Să-ntocmească-o cerere la fel.

Alarma din tabăra „artei pure"

Este o vorbă: „Cînd nu poate mușca, latră". Ne-am adus aminte de această zicătoare citind unele ziare occidentale ai căror colaboratori, reduși la neputință de însăși faptele, nu au găsit altceva de făcut decît să împrăștie venin cu un năduf greu de camuflat. Ce s-a întîmplat? După cum se știe, nu de mult i-a fost decernat scriitorului progresist islandez Halldor Laxness premiul Nobel pentru literatură pe anul 1955. Cum și-ar justifica salariile pe care le primesc de la patronii lor redactorii presei reacționare dacă ar tăcea atunci cînd se acordă această distincție unui luptător pentru pace și progres, unui scriitor care protestează împotriva bazelor americane din Islanda, unui membru al Consiliului Mondial al Păcii? Iată de ce domni ca aceia de la „l'Express", „Le Figaro littèraire" sau alte ziare burgheze din apus n-au tăcut. Dar premiul a fost decernat și nu mai poate fi luat înapoi. Prețioșii „amatori de literatură pură" nu mai pot face nimic pentru aceasta, sînt, cum s-ar zice, legați la mîini. Nu le-a rămas decît să facă gălăgie. Și o fac cu un zel demn de o cauză mai bună.

Ziarele reacționare au ajuns să atace printre rînduri pînă și Academia Suedeză care, acordînd aceste premii, n-a excelat niciodată în simpatii progresiste. Buni diplomați, domnii de la cotidianul francez „l'Express" o iau pe departe. Intîi insinuează că Academia Suedeză manifestă un patriotism local, acordînd cu prioritate premiul scriitorilor din țările nordice. Nu cumva acesta a devenit dintr-un premiu internațional, unul regional? întreabă cu falsă candoare autorul articolului aruncînd apoi în fața juriului ce a dat premiul acuzația că a făcut o alegere „dirijată". Ne permitem să credem că ceea ce i-a supărat pe acești domni nu e faptul că alegerea a fost dirijată, ci, tocmai că n-a mai fost „dirijată" ca pînă acum, premiul fiind acordat de data asta unui cunoscut militant pentru pace.

Intr-adevăr secretarul Academiei Suedeze a fost nevoit să transmită în lumea întreagă prin radio elogiul tradițional al unui om care are convingeri progresiste, elogiul unui soldat al păcii, unui mare prieten la Uniunii Sovietice, președintele asociației „Islanda-U.R.S.S.".

O altă gazetă de aceeași teapă își împlinește chemarea „sacră" împroșcînd cu noroi. I-ar fi peste putință să conteste valoarea literară a lui Laxness. A găsit atunci altceva. Și-au frămîntat ce și-au frămîntat presupușii creieri esteții acestui distins jurnal și, crezînd probabil că au găsit mijlocul de a arunca o lumină falsă asupra personalității lui Laxness, au scornit nici mai mult nici mai puțin cum că acesta s-ar purta urît cu familia și că își bate cîinele!

Este cel puțin caraghios să-l vezi pe apologeții iresponsabilității sociale a artei, ai literaturii aflate deasupra politicii și moralei, pozînd în puritane fete bătrîne!

Nu ne miră că presa reacționară n-a văzut cu ochi buni această premiere. Injuriile ei fac cinste fiului harnicului popor islandez — Halldor Laxness. Ar trebui să fim cît se poate de naivi pentru a crede că reacționarii n-ar insulta pe un om care a scris un roman ca „Baza atomică" demascînd pe politicienii trădători ce-și vînd țara imperialiștilor americani, în aceeași clipă în care jură în fața poporului că vor păstra independența patriei. Cum o să-l laude presa trusturilor pe un scriitor ai cărui eroi recunosc că: „Capitalismul nu mai poate fi nici salvat nici măcar reparat. Chiar ajutorul pentru săraci acordat de America nu mai poate să facă nimic... Ințelegi, sper că lumea in care trăiesc este condamnată și că sentința este fără apel", ai cărui eroi arată că singura salvare a omenirii de sub jugul exploatării este pășirea pe drumul deschis de Marea Revoluție din Octombrie.

Ca să merite recunoștința reacțiunii, Halldor Laxness n-ar fi trebuit să publice „Calea spre Răsărit" și „Poveste rusească" în care popularizează marile realizări ale Uniunii Sovietice. Dar el le a publicat. Faptul că Laxness — înfrîngînd un candidat ca poetul ermetic francez Alexis Léger, susținător al politicii trădătoare muencheneze, a obținut premiul Nobel nu mult după ce a primit Premiul Internațional al Păcii, dovedește că se apropie cu repeziciune vremurile cînd va triumfa în toată lumea concepția după care un scriitor este cu adevărat mare numai atunci cînd se pune în slujba unor idealuri înalte. Și, cînd este vorba de idealuri atît de înalte, nici toți gazetarii vînduți din lume nu-s deajuns pentru a umbri meritele purtătorilor acestora.

B. DUMITRESCU

Ștefan Luca

ÎN TRIEST

— Povestire —

Ce-i drept, în viața mea, am rîs destule ori. Cu sau fără pricină. Așa m-am pomenit. Tata-mi spunea, cîteodată, că-i semăn:

— Să știi de la mine, măi băiete, că cel mai rău lucru în lumea asta-i să nu te poți bucura. Cînd am făcut armata am fost ordonanță la un colonel. Niciodată nu l-am văzut rîzînd. Ca o buhă umbla, într-una încruntat, de gîndeai că-i ninge și-i plouă mereu. N-aș fi vrut să fiu în locul lui să-mi fi dat toată Nirba de pomană.

Om fălos, bătrînul, fie iertat. Vedeți, Ganea, bătrînul nu s-ar fi dat pe-un colonel austriac. Mai că-mi venea să-l cred. Azi, ce să zic, se plătește să schimbi, să zicem cu Mărian, măcar că nu-i colonel. Așa-i? Ce rîdeți? Intrebați-l pe el. De cîte ori nu-mi zice, cînd îi supărat:

— Dumitale, bade Ganea, ți-i ușor. Pune-te-n locul meu.

— Fătul meu, îi zic. Azi aș schimba mai degrabă anii mei cu ai tăi, că mult nu mai am.

Ce-ar mai fi plătit viața asta a noastră dacă din cînd în cînd nu ne-am fi bucurat și noi de cîte ceva?

Voi mă cunoașteți, de-acuma. Is bătrîn. Am făcut războiul din 18 cu feciorul meu — apoi n-am mai făcut nici io, nici feciorul.

Vă uitați la mine și, ca totdeauna, vă strălucesc ochii. V-așteptați să vă veselesc și-mi place și mie asta, îmi crește inima cînd vă văd bucurîndu-vă. Nici voi n-ați schimba cu-n colonel ca al tătînelui meu, fie iertat.

Cum zic, căutăm și-n bune și-n rele prilej de cîte-un pic de veselie. Umblam într-aia să nu-l uit pe bătrîn. Cîteodată se-ntîmplă să rîd și cînd s-ar fi căzut ca mai curînd să fac altceva...

Nevasta-mi dăruia în fiecare an cîte-un plod. Se nimereau și cîte doi de-odată. Mai pierea cîte unul. Femeia mea nu mai găta cu bocitul. O ogoiam lăudîndu-i bunătatea lui dumnezeu:

— Vezi, drăguțu de el, cum se gîndește de bine. Ne dă și-apoi se răzgîndește. Prea i-i greu lui Ganea. Hai, Petre, să-l ușurăm și să i-l creștem noi pe ăsta.

Ori cînd l-au luat pe Dumitru în război, i-am trimis vorbă:

— Are și statu grijă. Nu-l lasă să moară acasă, de foame. Tu-n loc s-aduci mulțămită...

...Dar bucurii, așa, mai mari, am avut în viața mea două. Vi le-oi spune, numaidecît. Dacă aduceți cîteva coșărci cu cucuruz că iar se mînie Mărian, ca președinte ce-i ș-apoi chiar nu mai schimb cu el.

...Era în 1918, primăvara, de patru ani despărțit de satul nostru. Poate ca să nu-i bat capul haptmanului cu concedii, s-au gîndit să mă trimită departe de casă: întîi în Galiția și, pentru că nu li s-o-mpărut, drept în Italia, lîngă Triest. Intre mine și casă s-a așezat, cum vedeți un drum, nu glumă. Mă întîlneam des cu oameni de pe la noi, din Ardeal, și tot aflam prilej de bucurie.

Intr-o zi, numai ce mă cheamă haptmanul companiei la el:

— Mă. Petre, zice el, ia-n du-te tu pînă la Triest și adă de-acolo niște țevi.

Dacă-i numai pînă la Triest nu-i bai, să nu fie mai departe. Imi pune în mînă o hîrtie cu peceți. Inham doi cai la furgon și mă duc. Am mai fost și știam unde dau de armurier.

Se nimerise chiar sîmbăta paștilor. Verdeață multă acolo-n Italia, drumul furnica de tunuri, de căruțe, de cai și oameni. Abia te puteai strecura. Zbieram unul la altul în cîtă nemțească învățasem, ca pînă la urmă să ne înțelegem în romînește sau ungurește. Hei, erau mulți ardeleni acolo.

Ajung. Trag în curtea largă să-ncapă-n ea un sat și mă prezint plutonierului.

— Her feldvebel, her haptman, așa și pe dincolo.

— Așteaptă!

Scurt. Nemțește. Mă duc la cai, desham, le pun fîn dinainte și-ncep să mă uit împrejur. Era o hărmălaie de să-ți astupi urechile. Văd că unii, dintre cei care așteptau ca și mine, mîncau. Pe mine mă apucase un fel de sfîrșeală, de foame. Văd pe alții că ies pe-o ușiță de fier de sub treptele armurării, cu cîte-o gamelă în dreapta și-o jumătate de pită, comis cum i se zice, subsoară. Mă-nghesui și capăt.

Nu peste multă vreme stam în furgon. Mi-am scos casca și-am potrivit-o pe scîndură lîngă mine. Am dumicat comisul în zamă și eram gata să-mbuc.

Chiar atunci, pe poartă, își făcea drum un tun, tras de doi cai roibi. Mă uit mai bine și-am văzut că un cal era iapă. Na, ce te-ai apucat să rîzi? Ce-i de mirare că un cal poate fi iapă? M-am uitat și-am văzut. Tu, ca grăjdar, te pomenești că le deosebești după urechi.

Ii aducea de căpăstru un soldat tinerel.

Iapa avea o dungă îngustă, albă sură, ce-i tăia fruntea în două și pe spinare i se vedea urma unei rosături de ham. Se vede c-a umblat cu hamuri ca pe la noi, vreodată, mi-am zis. Doar n-o fi...

Cînd văd că se zmucește și-ncepe să necheze ascuțit. Ea era.

Am strigat.

— Liza! Tu, Liza! Leneșo!

Cîtă omenire se nimerise în ogradă, toată s-a oprit și s-a-ntors cu capul spre mine. A ieșit în ușă și bucătarul. S-au arătat capete în ferestre.

Am alergat spre Liza, apoi nu știu cum m-am răzgîndit pe loc. M-am răsucit cît ai clipi și-am înhățat gamela cu fiertură și cu comisul mărunțit în ea și fuga la iapă.

Nu era nevoie, Liza era lîngă mine, cu vecinul ei de ham, cu tun cu tot și cu soldatul după el.

Nechezu, acum încetișor, aproape grăind cumva. O auzeam pentru că se făcuse o liniște în jur, ca-n biserică.

Mă bucuram. Ce puțin îi trebuie unui om! Mă veseleam ca un copil și-i îndesam gamela cu zamă dinainte.

— Hai, Liza, obraznico! Lasă mîneca! Nu-i nici a mea, nici a ta, proasto! I-a statului! Stai, tu copilă! Nu te-mpinge că nu mergem acasă! Ii prea departe! In locul tău am un bilet! Bucură-te, nespălato! Pe unde umbli horaița de patru ani, așa?

Ii vedeam ca prin ceață pe ceilalți. Nu rîdea nici unul. V-am spus că erau mulți de pe la noi pe-acolo! Nu se bucurau ei ca mine. Ii spun soldatului, care sta și el ca zugrăvit

— Măi băiete, s-ai grijă de iapă!

— Lasă, bade, că am. Io-s din Ațel... a lui Cubic.

— Bată-te să te bată... așa, așa... mă Liza... patru ani ha, ha, vai de mama noastră. Ce bucurie! Iacă nu ne-am mai ciondănit de patru ani.

M-au înconjurat fîrtații. Se pornise o ciorovăială ca-n adunarea noastră de femei. Unul se mira.

— Asta-i încă una! Să-și găsească omul iapa în Italia.

— Cum s-o nimerit. De unde ești dumneata? mă-ntrebă un negricios.

— Măi, fraților, l-aud pe altul, este — aici un spital plin cu oameni de pe la noi.

— Hai frate, că mă duc și io.

— Bade, trebuie să mă duc înapoi cu iapa, mă trage de mînecă tinerelul.

— Du-o, fătul meu, și vezi să fie bine. N-o sili prea tare la drum...

— Lasă...

Așa, măi feciori, mă despart de iapă.

Mi-aduc aminte de spital. Ce-ar fi să mă duc și pe-acolo. Soarele scăpătase. Trag furgonul la margine, le mai pun cailor niște fîn și-o iau pe-o uliță cu alții laolaltă.

Nimerim spitalul. Se ridica la marginea orașului. Puteai să te pierzi în cîte-un salon. Paturi peste tot, și-ncă unul peste altul. Mă feream cu greu. Gemea spitalul de răniți, și gemeau rănitii de dureri. Dar gălăgie prea mare nu era. Se vede că se-nvățaseră să geamă cătinel, băieții. Mi se făcuse nu știu cum, frig, și cineva parcă mă strîngea de gît. Ce să-i faci? Inima. Să vezi dinaintea ta atîta amar de om schilodit, care fără mînă, care olog, care orb, toți legați, toți arși și fripți. Nu-mi venea la îndemînă. Mai tare mă dureau cei care nu mai puteau geme de durere. Nu-ndrăzneam să-l întreb pe niciunul. Mă gîndeam: geaba, Ganea, nici tătîne-tău n-ar mai zice că aici s-ar mai putea afla un firicel, cît de mic, de bucurie.

Văd lîngă perete într-un pat, un om înfășurat, de sus pînă jos, în tifon. Obrazul, cît i se vedea era supt, fără un pic de sînge și ochii duși în fundul capului. Nu gemea. Trupul îi era umflat ca un cimpoi. Degetele mi s-au zgîrcit cînd am cunoscut că omului îi lipsea un picior, retezat din coapsă.

Și îl văd că-și ridică abia-abia un deget și mă cheamă la el. N-avea putere să vorbească.

Mă apropii de el. Cu un glas tremurat, slab ca o părere, mă-ntreabă:

— Nu mă cunoști?

— De unde ești, omule? — îl întreb.

Ii țîșniră lacrimi din ochi:

— Chiar nu mă cunoști?

Cu mare părere de rău, dau din umeri.

— Tată, nu mă mai cunoști?

Nici acum nu știu cum m-am grămădit, jos, lîngă pat și cum i-am apucat mîinile.

Era feciorul meu, cel mai mare, Dumitru.

Ia așa l-am găsit. Și-n timp ce el plîngea io tăceam și mă gîndeam. Tot a avut dreptate tata. Poți să te bucuri și cînd crapă inima-n tine. Altul s-ar fi prăpădit găsindu-și feciorul după trei operații, cu sînge otrăvit, umflat ca un cimpoiu, fără un picior, zdrențuit de schije. Ar fi zis că-i gata, că-i pe jumătate mort.

— Nu-i chiar așa, îmi ziceam atunci, se cheamă că-i pe jumătate viu încă și poate c-a scăpa, a mai avea zile, a trăi ca toți oamenii, în sat la el. Și-a apuca, poate, alte bucurii, nu de-astea ca mine...

Cînd am ieșit din spital, după miezul nopții clopotele din Triest trăgeau de Inviere. O să le spun, băieților, mi-am spus, de ce bucurii m-am învrednicit.

— Da ce-i, ce s-a-ntîmplat acum? mă faceți să-mi pară rău că v-am spus. Și ce dacă iapa nu s-o mai întumat? Dumitru-i aici printre voi și-i bucuros c-o ajuns ziua de azi, cînd voi îl întrebați pe Ganea cum o trăit. Ia așa, cu bucurii, vezi, da, cu bucurii, ca astea...

— Na, asta-i acum, de ce nu rîdeți?

PUTEREA SENTIMENTELOR ADEVARATE

— „Povestea unei iubiri" de K. Simonov pe scena Teatrului de Stat din Pitești —

Cred că puțini au fost cei care, urmărind pe scenă povestea soților Markov, „Povestea unei iubiri", să nu-și fi pus întrebări legate de propriile probleme de familie, de poziția pe care o au față de căsătorie și dragoste. Și aceasta pentru că, prin conflictul ei, piesa ridică aspecte de viață care frămîntă numeroși oameni tineri și maturi.

Scriitorul sovietic K. Simonov a închinat în poeziile sale imnuri emoționante dragostei adevărate, puternice, care triumfă în ciuda greutăților, și-a arătat dezaprobarea față de toți acei care terfelesc acest înălțător sentiment al omului, mînjindu-l cu noroi. In piesa „Povestea unei iubiri" scriitorul reia aceste probleme cu acea înflăcărare caracteristică întregii sale opere.

Felul în care trăiesc oamenii, dragostea și pasiunile, căsătoria lor, durerile și bucuriile care se nasc în sufletul fiecăruia nu ne pot fi străine, ele nu ne lasă indiferenți; ele sînt probleme ale întregii noastre societăți. Acesta este motto-ul nescris al piesei lui Simonov. Pornind de la această idee, deosebit de prețioasă, dramaturgul a dezvăluit în fața noastră, ca un profund cercetător al sufletului omenesc, impasul greu prin care trece o familie de oameni sovietici, care, după ani de căsătorie, își dau seama că nu mai au ce-și spune unul altuia, că între ei s-a ivit, aproape pe nesimțite, o prăpastie peste care nu văd la un moment dat cum să treacă. Se vor despărți soții Markov? Dragostea lor din primii ani ai căsătoriei a fost numai un miraj, o pasiune trecătoare, sau poate moartea copilului a adus acest gol, s-ar zice ireparabil?

Acestea sînt întrebări firești pe care spectatorul și le pune după ce a urmărit primul act al piesei. Și ele îl duc, odată cu dezvoltarea conflictului, către miezul unei idei esențiale exprimate artistic de Simonov: nu este suficient numai să iubești un om, să-l respecți, să-l stimezi, ci e necesar ca prin comportarea de fiecare zi, să-l faci fericit.

Dezvăluirea acestei idei fundamentale, fără a reduce însă întreaga complexitate a problematicei piesei, redarea celor mai subtile nuanțe ale subtextului ce se degajă din frămîntările adînc omenești ale familiei Markov, din rătăcirile și regăsirile eroilor. — toate acestea au stat la baza reușitei puneri în scenă la Teatrul de Stat din Pitești a „Povestei unei iubiri".

Iată-l pe Alexei Stepanovici Markov (Gh. Leahu) absorbit parcă cu totul de lectură. Răspunde sec, rece la întrebările soției sale. Fața i se crispează, maxilarele se încleștează, atunci cînd Katia privește cu bucurie florile trimise de Andrei Vaganov, un vechi cunoscut al familiei și nemîngîiat adorator al Katiei. Vocea lui Alexei nu trădează însă nici indignare, nici enervare; cu același imperturbabil calm, cu o ușoară nuanță de ironie răspunde întrebărilor, căutărilor soției sale. De ce se poartă astfel Alexei Markov? Este el într-adevăr un om fără suflet, un posac incurabil, lipsit de sensibilitate? Nu. Și răspunsul acesta este confirmat pe deplin de felul cald, prietenos, cu care-l primește pe Golub, bunul și vechiul său prieten, părintele său adoptiv, sosit de curînd la Moscova. Atunci ce-l face pe Alexei să se poarte astfel cu soția sa? Mîndria, orgoliul. El crede că soția sa nu-l mai iubește, pretențiile ei i se par absurde... „De ce sînt tăcut? De ce nu-s atent? De ce nu-i spun că am nevoie de ea, că o iubesc? Ea vrea să-l amintesc zilnic de asta și eu nu știu s-o fac. I-am spus odată pentru totdeauna. Să țină minte!" Și de aci toată crisparea și închistarea lui față de tovarășa-i de viață și totala lui lipsă de preocupare pentru tot ce face ea, pentru ce gîndește. Cu tot calmul pe care-l afișează Alexei, jocul actorului sugerează cu finețe cît îl irită de fapt pe Markov vizitele repetate ale lui Vaganov; iar în ciuda declarației sale formale că nu-și mai iubește soția, simți din vibrația lăuntrică a interpretului cît de apropiată și de dragă-i este. Cinismul pe care-l etalează Alexei, atunci cînd Katia îi spune că-l va părăsi, că-l urăște chiar, păstrează amprenta unei puternice dureri interioare, pe care se străduiește s-o ascundă în sufletul lui. De altfel nu numai primul act, ci întreg spectacolul prilejuiește talentatului actor Gh. Leahu o creație remarcabilă.

Există în interpretarea actorului atîta omenesc, atîta căldură, mai ales în final, căința sinceră cînd își dă seama cît de mult a greșit față de soția sa, încît îl tulbură profund pe spectator. Scena din spitalul de campanie, din spatele frontului, căutările lui, și apoi scena finală cînd îi spune soției sale „Și tu să nu-mi duci dorul... Ba mint. Să-mi duci dorul. Să-mi duci tare dorul. Ai auzit"... capătă în vocea actorului, în expresia feței luminoase, în mișcările lui de o anume stîngăcie și timiditate fermecătoare, vibrația autentică a îndrăgostitului, care a regăsit căldura dragostei de odinioară.

In fond Alexei este un om bun, modest, care își iubește cu pasiune meseria de constructor, căruia îi place să lucreze mult, găsind desfătare în această muncă absorbitoare. El a uitat însă că are alături o femeie inteligentă și capabilă, pasionată pentru studiile sale în domeniul literaturii. I-a impus tacit numai viața lui, neglijînd preocupările, năzuințele Katiei. Și oricît de mult ți-ai iubi soțul, oricît de mult i-ai aprecia preocupările, este totuși cu neputință să trăiești o viață întreagă fără a avea propriile tale preocupări, să te mulțumească numai problemele lui de muncă.

Așa ajung soții Markov la falsa concluzie că nu se mai iubesc. Iar Katia (rol interpretat cu sobrietate de Maria Magda) încearcă deziluzia că n-a găsit în soțul ei un prieten, un tovarăș care s-o ajute, năzuind alături de ea, împărtășind strădaniile și căutările ei.

Dacă temperamentul și mîndria Katiei sînt redate de interpretă, este supărătoare însă stridența dicției, care dă o notă artificială, stînjenitoare, apariției în scenă a soției lui Alexei Markov.

Poate Katia l-ar fi părăsit într-adevăr pe Alexei, poate situația căsniciei lor pe cale de destrămare ar fi fost ireparabilă, dacă ea nu ar fi continuat să-l iubească, dacă nu și-ar fi dat seama de înaltele lui calități morale. Cu toate că s-au despărțit supărați atunci cînd el a plecat pe front în Mongolia, Katia a hotărît ca mai întîi să se liniștească sufletește, să-l uite pe Alexei și atunci numai, dacă îl va iubi pe insistentul Andrei Vaganov să se căsătorească cu el.

Din atitudinea lui Vaganov față de familia Markov, din încercările sale de a da un anume curs relațiilor lui cu Katia decurge o a doua idee capitală a piesei: nu ai dreptul, oricît de mult ai iubi pe cineva, să-ți terfelești cinstea și onoarea, să calci în picioare morala oamenilor sovietici. Andrei Vaganov (Corado Negreanu) este fără îndoială un om capabil, director al unui institut, doctor în științe tehnice. Sentimentele lui pentru Katia sînt vechi. Dar a ascunde scrisoarea unui ostaș de pe front adresată femeii care i-a fost soție, a încerca în fel și chip să împiedici reîntîlnirea celor doi, trecînd cu brutalitate peste amintirile care-i leagă, este un fel nedemn, netovărășesc de a proceda. Corado Negreanu a creat interesant chipul lui Andrei Vaganov. Ceea ce i se poate reproșa este faptul că Andrei este prezentat oarecum liniar, că interpretarea lui nu nuanțează suficient manifestările lui Vaganov, nici atunci cînd încearcă sincer s-o facă fericită pe Katia și încă nici atunci cînd, dintr-un impuls meschin, egoist, uzează de mijloace josnice pentru a se căsători cu ea. Andrei Vaganov este realizat în scenă pe o singură coordonată — antipatic și uscat — ceea ce evident, nu poate justifica pe deplin de ce Katia s-a încrezut la un moment dat în el, ba chiar a socotit că-l iubește.

Cu atît este mai puternică revelația Katiei care a început să-l cunoască pe Andrei într-o nouă lumină, cînd întorcîndu-se pentru cîteva ore acasă, soțul ei se vădește a fi complect altul. Dragostea a fost mai puternică decît mîndria și orgoliul lui Alexei, decît jignirea și suferința Katiei. Cei doi soți au regăsit — în cîteva ore — întreaga căldură și frumusețe a dragostei din tinerețe. Nici Andrei Vaganov și nimeni altul nu-i va putea despărți; dragostea lor adevărată, mare, a învins neînțelegerile din ultimii ani.

Contribuții de preț în spectacol au adus Dem. Esatta (Golub), înțelept sfătuitor al familiei Markov precum și M. Alexandrescu în rolul entuziastului și inimosului reporter.

Regizorul Ianis Veakis a realizat spectacolul cu multă finețe și discreție. Momentele de încordare sufletească ale personajelor, de ciocnire subterană, dincolo de replici, au căpătat o semnificație adîncă. Ar fi suficient să amintim scena în care Katia îi invită pe Alexei, Golub și Andrei să bea o cafea pentru a destrăma într-un fel situația stînjenitoare creată. Ințelegi, dincolo de tăcerea eroilor, cît de apăsătoare, cît de nedorite sînt neînțelegerile din familia Markov, semnele unei destrămări a acestei căsnicii. Iar finalul, cînd regăsindu-se, cei doi soți fac să reînvie flacăra puternică a dragostei lor, a căpătat în viziunea regizorală a spectacolului de la Pitești forța unui mesaj optimist, emoționant, spre împlinirea dragostei, spre triumful fericirii omului.

ADA SIMIONESCU

Se dezvoltă arta în toate colțurile țării

Pe marginea expoziției de artă plastică a regiunii Stalin

In vechea clădire, ridicată cu secole în urmă, a Muzeului de artă din Orașul Stalin, s-a deschis de curînd, într-un cadru sărbătoresc, expoziția regională de artă plastică. Pentru prima dată în acest oraș, într-o asemenea expoziție sînt grupați un număr impresionant de artiști din Orașul Stalin și Sibiu, aproape optzeci, cu aproape patru sute de lucrări — picturi, sculpturi și lucrări de grafică, cifre ce dublează pe acelea din ultimii ani.

Imbucurător însă nu este atît numărul artiștilor expozanți, cît valoarea artistică a operelor lor, mărturie a dezvoltării condițiilor prielnice creației în oricare colț al țării noastre.

Privind tablourile expuse, ai sentimentul înfloririi vechilor tradiții artistice ale acestor două orașe care-ți amintesc de creațiile realiste ale unor artiști din trecut ca Lecca, Mișu Popp sau Fritz Schulerus, autorul cunoscutului tablou „Reforma" ce zugrăvește un moment istoric important din viața vechiului oraș Brașov în care un loc de frunte l-a avut Honterus. Ca și înaintașii lor, artiștii expozanți mărturisesc în operele lor specificul locurilor în care trăiesc și lucrează, zugrăvind, din ce în ce mai profund, ceea ce este esențial și tipic în viața oamenilor și îndeosebi a peisajului.

Faptul că pe artiști nu-i interesează efectul formal al operei, ci semnificația ei, redarea nuanțelor celor mai sensibile, a trăsăturilor celor mai esențiale ce caracterizează un om, un aspect de muncă, o scenă de familie, un peisaj, mărturisește creșterea considerabilă a nivelului lor artistic.

Trebuie să arătăm ca un succes al expoziției existența unor compoziții cu mai multe personaje și îndeosebi a tablourilor de gen. O să ne oprim la două din ele care se pare că ridică anumite probleme, care chiar dacă nu sînt dominante în expoziție, merită totuși toată atenția. E vorba de o anumită inegalitate în realizarea lor. Blănuță Zina Etschberger, în compoziția „Primul pătrar", a găsit o imagine sugestivă și emoționantă. Ea a înțeles just caracterizarea celor trei personaje zugrăvite, stările lor sufletești reflectate în atitudini și gesturi grăitoare. Micul școlar se simte încurcat, ascunzînd la spate carnetul cu notele școlare ce

BIANCA PODEA
— Portret —

nu-l mulțumesc. Mama și sora mai mare, în așteptarea carnetului, manifestă o bunătate severă totuși. Subiectul este veridic, dar emoția artistică pe care trebuie s-o dea acest tablou este fărîmițată de maniera cu care este pictat, de lipsa de strălucire și acuratețe a culorilor. Spre deosebire de acest tablou, lucrarea pictorului Bömches Friderich, „Copii jucînd", excelează prin calități de meșteșug, dar aici subiectul este mai mult un pretext. Aceeași interpretare de suprafață la acest artist talentat se vede chiar și acolo unde-și pune probleme mai profunde, ca în tabloul „Iobagii". Tabloul, interesant prin tema și compoziția sa, suferă din pricina neînțelegerii structurii morale a iobagului, de om oprimat dar revoltat, precum și de existența unor accente de lumină și culoare formale, artificiale. Bömches, ai cărui pași înainte sînt de necontestat, se dovedește un excelent portretist în „Copilul meu" — figură tipică pentru vîrsta ștrengăriilor, cu sclipiri inteligente în privire, avid să cunoască totul în jur, cu un aer puțin obraznic — și în „Om bătrîn".

Spre deosebire de pictorii din Orașul Stalin, pictorii sibieni au prezentat mai multe lucrări tematice, atît compoziții, cît și portrete sau peisaje. Aceasta este și o dovadă a faptului că viața de colectiv a cenaclului din Sibiu este mai strînsă, mai organizată, mai eficace. Faptul că majoritatea artiștilor au zugrăvit peisajul local, trecutul istoric, aspecte din munca constructivă a oamenilor din această regiune, scene de gen și portrete variate, dovedește contactul mai strîns al artiștilor cu viața. Astfel, alături de scene reprezentînd exploatarea forestieră de la Dudaș (Florescu Gabriela, Blănuță Zina) sau scena din uzinele de tractoare (Hübner Carol) întîlnim imagini din trecutul istoric înfățișînd momente din lupta poporului împotriva exploatatorilor („Execuția partizanilor din Maramureș" de Boroș Layos) sau tablouri ce zugrăvesc lupta de azi a poporului nostru pentru pace („Cîntecul păcii" de Porsche Silvia).

Portrete diferite înfățișînd muncitori, țărani, studenți precum și peisajele ce aduc în expoziție natura variată și plină de poezie a Sibiului și a împrejurimilor orașului Stalin (Koller Gustav, Mazanek, Hans Herman, Menschendorfer Harold, Tarasov, Schun, Porsche Silvia, Schulerus Trude) întregesc multitudinea subiectelor care au inspirat pe artiști.

Trebuie să relevăm eforturile creatoare deosebite ale unor artiști și rezultatele obținute pe linia făuririi unor opere originale, personale, emoționante, care dovedesc înțelegerea justă a temei înfățișate, transmit pasiunea artistului. „Concursul hipic" de Arz Helmuth, „Studiu pentru compoziție" de Simtion Marianne, acuarelele lui Gustav Koller, desenele în cărbune ale lui Nemeș Andrei și Podea Bianca, florile Zinei Blănuță sau peisajele pictate de Gabriela Florescu, Porsche Silvia, Hans Herman, Adam Albert, sînt lucrări ce se ridică la valoarea unor opere incontestabile făcînd să crească prestigiul acestei expoziții. Despre asemenea lucrări se poate mărturisi că îți stăruie multă vreme în minte.

MARIANNE SIMTION — Studiu pentru compoziție.

Și creațiile artiștilor de aici dovedesc continua dezvoltare a artei noastre, a stilurilor cît mai variate și personale, a îmbogățirii tematicii, a cuprinderii pe o scară tot mai largă a realităților din patria noastră. Ele demonstrează că diferențele existente în trecut între Capitală și orașele din regiuni, în ceea ce privește nivelul creației artistice, astăzi au dispărut, că artiștii, din oricare colț al țării ar fi, împreună cu cei din București, alcătuiesc un mănunchi unic al creatorilor de frumos, care-și închină forțele lor zugrăvirii vieții poporului, pentru popor.

M. DEAC

Din realizările sfaturilor populare

Infloreşte Valea Jiului

Faţă de ritmul dezvoltării continue a industriei carbonifere, Sfatul popular al raionului Petroşani, sub îndrumarea comitetului raional de partid, a trecut să rezolve rînd pe rînd problemele pe care le ridica această dezvoltare.

In scopul satisfacerii nevoilor de spaţiu locativ, pînă în toamna acestui an au fost construite în Valea Jiului şi date în folosinţă un număr de 2165 apartamente în blocuri muncitoreşti. Aceste blocuri reprezintă construcţii arhitectonice moderne, dotate cu instalaţii care oferă confortul necesar. Ele au fost construite după un plan de sistematizare, de perspectivă. Astfel, construcţiile noi de cartiere, în care se împletesc armonios ordinea şi bunul gust, au luat locul dezvoltării urbane confuze şi anarhice, proprie oraşelor sub vechea orînduire. Ca urmare a preocupării pentru satisfacerea nevoilor de viaţă ale minerilor, numai în anul 1955 au fost date în folosinţă în Valea Jiului un număr de 652 apartamente, urmînd ca pînă la sfîrşitul acestui an să mai fie date în folosinţă încă 539 apartamente în blocuri precum şi un număr de 419 locuinţe individuale. In anii primului cincinal a luat avînt şi construcţia de locuinţe individuale pe bază de împrumut acordat de stat. In prezent numărul acestora trece de 200.

Pe harta raionului Petroşani au apărut în anii primului cincinal oraşe noi, mîndria minerilor noştri. Odată cu dezvoltarea minei de la Uricani s-a ridicat în acest loc un orăşel nou cu zeci de blocuri, totalizînd 764 apartamente muncitoreşti, un cămin cu 470 locuri, dispensare, magazine alimentare, iar în prezent sînt într-un stadiu avansat lucrările de construire a unor brutării. De asemenea, sînt în curs de desfăşurare lucrările de construire a unor unităţi social-culturale noi.

Tot în anii cincinalului, în oraşul Petrila — puternic centru al industriei extractive carbonifere — au fost construite în aceşti ani peste 520 apartamente de locuit, 3 cămine cu 710 locuri, o cantină cu 540 locuri, un mare club muncitoresc dotat cu sală de spectacole, bibliotecă, sală de lectură, sală de tenis de masă şi altele.

Iţi este mai mare dragul atunci cînd intri în apartamentele locuite de mineri. Kibedi Adalbert, Moţanga Ion, Bexa Petru, Croitoru Gh. şi mulţi alţi mineri au schimbat în aceşti ani colibele sărăcăcioase cu apartamente spaţioase, bine mobilate.

Centrul carbonifer Lonea, cu exploatările Jieţ şi Cimpa, localităţi pe care regimul burghezo-moşieresc le lăsase în cea mai neagră mizerie, a fost readus în anii regimului de democraţie populară la o intensă viaţă economică. Pe bună dreptate se pot mîndri minerii de la cele două exploatări cu noile blocuri de locuinţe muncitoreşti care totalizează 597 apartamente.

In Lupeni, oraş stropit la 6 august 1929 cu sîngele minerilor, locul vechilor colibe igrasioase, cu pămînt pe jos, în care locuiau minerii, l-au luat blocuri de locuinţe confortabile, precum şi alte clădiri ridicate pentru nevoile social-culturale. Ca o mărturie a preţuirii minerilor noştri stau: şcoala medie minieră, cele două cămine cu peste 770 locuri, şcoala minieră, maternitatea, stadionul sportiv, căminele de zi pentru copiii minerilor, o amplă reţea comercială modernizată, grădina de vară, parcurile etc.

Dacă centrele industriale şi oraşele din raza raionului Petroşani au prins viaţă nouă şi au trecut printr-o schimbare radicală, semnele vieţii noi sînt tot atît de grăitoare în oraşul Petroşani

In anii primului cincinal s-a construit la Petroşani Institutul cărbunelui „Gheorghe Gheorghiu-Dej" care asigură toate condiţiile pentru temeinica pregătire profesională a noilor cadre de ingineri.

Grija pentru aprovizionarea populaţiei a fost de asemenea în anii primului cincinal, în centrul atenţiei noastre. In acest scop, printre alte construcţii sociale se numără şi noile hale cu o suprafaţă de 2.000 m. p. fabrica de pîine cu o capacitate de 30 de tone pe zi şi altele. Nici nevoile social-culturale nu au fost neglijate. Sediul şi clubul trustului de construcţii, reamenajarea clădirii Teatrului de Stat „Valea Jiului" şi cea a Teatrului de păpuşi, Şcoala populară de artă, stadionul sportiv şi altele, reprezintă obiective importante care contribuie la creşterea nivelului de viaţă al cetăţenilor din raionul Petroşani.

O altă direcţie spre care ne-am îndreptat atenţia este problema drumurilor, care constituiau o serioasă rămînere în urmă. Situaţiei ce exista în această direcţie i-am acordat atenţia cuvenită în cursul acestui an.

Paralel cu alte lucrări, sfaturile populare orăşeneşti şi comunale din raion s-au ocupat de repararea şi întreţinerea drumurilor. Ca urmare a acestui fapt, de curînd s-au terminat lucrările de aprovizionare cu balast pe un traseu de 30 km., realizîndu-se o economie de 56.261 lei. Aportul deputaţilor Ordog Ion, Butca Victor, Kiss Nicolae, Ion Băloi şi al altora a fost foarte preţios.

Executarea în oraşul Lupeni în cursul acestui an a unor lucrări de asfaltare, amenajare şi înfrumuseţare a centrului oraşului a schimbat radical înfăţişarea acestui important centru carbonifer.

Pentru îmbunătăţirea continuă a condiţiilor locale în Valea Jiului, se impune construirea unui hotel în oraşul Petroşani, capabil să satisfacă nevoile de cazare ale delegaţilor şi ale vizitatorilor.

Construirea unui nou local necesar liceului, capabil să facă faţă nevoilor mereu crescînde, stă în atenţia noastră. Realizările înfăptuite în anii primului cincinal în Valea Jiului, nici nu pot fi puse în comparaţie cu situaţia din regimul trecut. Au apus pentru totdeauna timpurile cînd Valea Jiului — adevărată Vale a plîngerii — era o înşiruire de cocioabe cu igrasie, denumite pretenţios „colonii", iar minele de cărbuni nişte hrube lipsite de mijloace tehnice mecanizate şi de asigurare a protecţiei muncii, adevărate cimitire ale minerilor.

Astăzi în Valea Jiului asemenea multor regiuni ale patriei noastre înfloreşte o viaţă nouă. fapt ce face, ca mineri tineri şi vîrstnici să lupte cu elan sporit pentru depăşirea sarcinilor de plan, pentru a da fabricilor şi uzinelor noastre tot mai mult cărbune.

KRISTALY LUDOVIC
şeful secţiei organizare a sfatului popular raional Petroşani

Dacă treburile te vor duce vreodată prin comuna Baldomireşti din regiunea Craiova, nu se poate să nu admiri noua clădire a căminului cultural „Ogorul Nou".
Fotografia noastră redă doar un aspect al acestei frumoase clădiri, mîndria ţăranilor muncitori din această comună.

„Festivalul filmului pentru sate"

In întîmpinarea celui de al 2-lea Congres al P.M.R., Ministerul Culturii în colaborare cu Ministerul Agriculturii şi Silviculturii organizează în întreaga ţară începînd de la 17 decembrie „Festivalul filmului pentru sate".

In cadrul „Festivalului filmului pentru sate" vor fi prezentate filme romîneşti printre care „Mitrea Cocor", „In sat la noi", „Ciocîrlia" etc., filme sovietice printre care „Soldatul Ivan Brovkin", „Nesterka cel isteţ", „Povestea uriaşului din pădure" şi altele. Din producţiile cinematografiei din ţările de democraţie populară vor fi prezentate „Frona", „Fiul pădurarului", „Drum neliniştit" etc

Sînt programate zeci de documentare agricole printre care „Daruri smulse naturii", „Floarea soarelui", „Grîu nou", „Desmiriştitul şi arătura adîncă" etc. precum şi numeroase jurnale agricole.

„Festivalul filmului pentru sate" se va desfăşura la cinematografele din centrele raionale, cămine culturale, S.M.T.-uri, gospodării agricole colective şi prin caravanele cinematografice.

(Agerpres)

Un dar pentru studenţii din Bucureşti

Căminul-model „Carpaţi"

Noul cămin de fete „Carpaţi", situat pe strada Edgard Quinet, în imediata vecinătate a universităţii C. I. Parhon, este cel mai mare, cel mai frumos şi cel mai comfortabil cămin studenţesc de pe întreg cuprinsul patriei. Avînd opt etaje, trei lifturi, săli de lectură, duşuri calde şi reci, spălătorii, călcătorii şi boxe pentru valize, club, sală de sport şi sală de mese, căminul poate găzdui 1200 studente.

Camerele sînt astfel înzestrate, încît să creeze toate condiţiile pentru o viaţă plăcută a studentelor. Incălzirea asigurată prin cea mai modernă instalaţie de calorifer, geamuri mari, luminoase, mobile şi covoare curate şi frumoase, perdele, feţe de mese şi rufărie albe ca zăpada, nelipsitele glastre cu flori de pe mese, fac ca studentele să simtă din plin grija şi dragostea cu care sînt înconjurate.

Personalul de îngrijire se bucură din plin de sprijinul studentelor, care păstrează cu sfinţenie ordinea şi curăţenia noului lor cămin.

In cîteva zile, cele cîteva sute de camere ale căminului au devenit camere model în ceea ce priveşte ordinea, curăţenia, bunul gust cu care sînt aranjate. Grija faţă de bunurile căminului, disciplina celor 1200 de studente căministe, este exemplară. In felul acesta întregul cămin „Carpaţi" a reuşit să devină un cămin model.

Corespondent
L. DUNĂREANU

Pe urmele scrisorilor nepublicate

Măsuri luate, dar cu întîrziere...

Imaginaţi-vă o sală de clasă ajunsă în paragină. Giurgiuvelele distruse, geamurile sparte, iar pe podea aruncate fără nici un pic de grijă materiale didactice.

Pe bună dreptate te întrebi: unde se pot petrece asemenea lucruri, cînd este binecunoscută grija deosebită ce se acordă în ţara noastră funcţionării în cele mai bune condiţiuni a învăţămîntului? Şi totuşi, asemenea lucruri s-au petrecut la Şcoala de 4 ani din comuna Ciucurova, raionul Istria, regiunea Constanţa.

Corespondentul voluntar care ne-a sezisat cele de mai sus ne atrăgea de asemenea atenţia şi asupra altor stări de lucruri nepermise. Cadrele didactice ale şcolii şi în primul rînd directorul Gherasim, n-au desfăşurat în tot timpul vacanţei de vară nici un fel de activitate obştească. Nu s-au îngrijit de elevii corijenţi, de activitatea pionierilor, de întreţinerea şcolii şi nici de munca culturală.

Toată activitatea cadrelor didactice într-o perioadă de cîteva luni s-a mărginit doar la îngrijirea unor viermi de mătase. Şi aceasta în vreme ce ţăranii muncitori aşteptau ajutorul acestor cadre didactice pentru desfăşurarea unei bogate activităţi culturale.

Cît priveşte grădiniţa sezonieră din comună, ea stă închisă de multă vreme, iar în zilele cînd funcţionează nu vin decît 5—10 copii, în loc de 40. De ce? E clar: pentru că educatoarea Eugenia Antonescu este nepăsătoare faţă de felul în care funcţionează grădiniţa sezonieră.

Cele sezisate de corespondentul voluntar au fost aduse la cunoştinţa organelor în drept care au făcut o seamă de cercetări şi au luat următoarele măsuri:

„Deoarece lipsurile principale porneau de la directorul şcolii, el a fost înlocuit cu un alt cadru corespunzător. Acelaşi lucru a fost făcut şi cu educatoarea Eugenia Antonescu. In ceea ce priveşte lipsurile cu privire la reparaţia şcolii ele au fost lichidate".

In scrisoarea adresată nouă de către sfatul popular al regiunii Constanţa, se mai arată că secţia raională de învăţămînt a cunoscut situaţia de la şcoala din Ciucurova şi că faptele au fost semnalate şi comitetului executiv al sfatului popular raional.

Se iveşte atunci întrebarea: dacă sfatul popular raional a cunoscut din vreme situaţia, de ce nu a luat măsuri? Nu este oare o dovadă de nepăsare?

Ce măsuri a luat comitetul executiv al sfatului popular regional Constanţa împotriva celor ce se fac vinovaţi la sfatul raional Istria, de tolerarea unor asemenea situaţii nepermise?

Intrecere patriotică pentru predarea cotelor

Ţăranii muncitori din satele regiunii Oradea au hotărît în numeroase adunări obşteşti să întîmpine cel de-al II-lea Congres al P.M.R. prin achitarea la vreme a tuturor îndatoririlor faţă de stat. In raionul Beiuş, unde întrecerea patriotică pornită pe circumscripţii şi grupe de case se desfăşoară cu însufleţire, în majoritatea satelor şi comunelor planul de colectare al produselor vegetale şi animale a fost îndeplinit în proporţie de peste 95 la sută. In fruntea întrecerii s-au situat ţăranii muncitori din comunele Roşia, Pietroasa, Drăgeşti, Finis, Ghidişeni, Cîmpani, care îşi predau în aceste zile ultimele cantităţi de produse vegetale şi animale, prevăzute în planul de colectare pe anul acesta.

In regiunea Oradea planul de colectare a fost realizat pînă în prezent în proporţie de aproape 95 la sută la grîu, 88,9 la sută la porumb, iar la cartofi, floarea-soarelui, alte boabe, fîn, carne şi lapte între 85 şi 97 la sută

(Agerpres)

Utemistul Plosca de la Uricani salvează abatajul

Intr-o casă, o fată îşi pieptăna, privindu-se în oglindă, părul bălai. Pieptenele întîrzia parcă anume asupra unor şuviţe de păr auriu ca holdele de grîu... Se gîndea la Sandu.

★

Jos în mină tînărul miner, utemistul Alexandru Plosca şi tovarăşii săi intrau în abataj. Şeful grupei, Vasile Apostol, îi întîmpina bucuros:

—Bine aţi venit băieţi!

...Curînd minerii se strînseră roată în jurul lămpilor. Incepea mica lor consfătuire. Vasile Apostol luă cuvîntul:

— Tovarăşi, vedeţi că noi azi am dat cărbune mult. N-am avut timp să armăm totul. Aveţi grijă să nu se întîmple ceva...

Mai discutară apoi despre burghie, despre felul cum au încărcat cele 9 tone de cărbune peste plan, despre multe altele... După un sfert de oră discuţia se termină. Schimbul întîi plecă spre ieşire. Cel de al doilea veni la locul de muncă.

Două ore se scurseră în mod obişnuit. Schimbul condus de Plosca n-a avut în primul moment decît de armat. Stîlpii grei, de peste 3 m. lungime, au fost purtaţi uşor pînă la abataj şi înfipţi în acoperişul stratului... Totul părea a fi în ordine. Tînărul Vasile Stoleru, ajutorul miner, ceru încuviinţarea şefului de schimb, să înceapă tăierea. In faţa lor mai rămînea de tăiat un picior de cărbune. Nicolae Ion şi cu Vasile Stoleru începură lucrul.

Intre timp trecu şi maistrul miner Vasile Boloboc pe la abatajul tinerilor noştri.

Discuţia a fost scurtă, apoi Boloboc controlă frontul de lucru. La plecare le spuse:

— Aveţi grijă.

Sandu puse mîna pe un pikhamer şi începu să taie. Bulgării de cărbune se prăvăleau unul peste altul, unii mai mari alţii mai mici, deajuns însă ca ceilalţi doi să treacă la lopătatul cărbunelui. Grămada de cărbune se făcuse mare.

...Deodată, din acoperiş un bulgăre de piatră se desprinse şi căzu în capul lui Plosca. Cascheta de miner sună înfundat. Minerul se opri din tăiat îşi ridică faţa în sus... zîmbi...

— Tare-i cascheta asta!

Ortacii se opriră şi ei.

— Ce-i Sandule, te botează vreun bulgăraş?

Dar acoperişul, încet, încet se crăpa...

— Repede, sună vocea lui Plosca. Ortacii se repeziră ca zăpăciţi nici ei nu ştiau unde. Vasile însă îşi reveni iute:

— Ce trebuie?

— Adu repede un vandrug! Ortacii se avîntară în galerie. Plosca rămase singur în abataj. Blocul de piatră de sus începu să se desprindă... In capul său, gîndurile se împleticeau ca bete, totuşi calmul, calmul mineresc, îi reveni şi începu să judece:

Se va face spărtura... nu va cădea un bulgăre de piatră... se va prăbuşi tot... Cărbunele nu va mai putea fi scos... „Haide Sandule! Curaj!"

Găsi la îndemînă un stîlp şi vru să-l proptească de coperiş: stîlpul era scurt. Nu era bun de nimic. Şi totuşi trebuia făcut ceva. Ridică stîlpul în sus cu o sforţare supremă. Un capăt al stîlpului şi-l puse pe genunchiul încordat şi celălalt capăt pînă sus, în coperiş. Blocul totuşi ameninţa să cadă; nu mai putea face nimic decît să împingă genunchiul înainte. Stîlpul luă aproape o poziţie verticală. Blocul se menţinea sus. Pentru moment, abatajul fusese salvat. Stîlpul şi blocul greu, parcă-i zdrobeau genunchiul încordat. Piciorul începea să-i tremure odată cu stîlpul... Plosca era la capătul puterilor...

Să fug? Dar cum?... Piatra va veni şi aşa peste mine... Şi-apoi nici genunchiul nu-l mai pot scoate... Faţa minerului Plosca se crispă dureros şi se albi neputincioasă de stîlp. Sudoarea îi curgea şiroi...

Şi toate acestea nu durau decît de 2-3 minute. Incă o clipă şi piciorul stîng pe care era aşezat stîlpul va ceda... Dintr-o clipă în alta, totul, viaţa, abatajul, inima, faţa cu părul bălai, totul se va sfîrşi...

In titanica sforţare a minerului se desprinse ultima nădejde: de-ar veni mai repede băieţii! Vru să vorbească; şi se părea că nu mai poate. Nu-şi mai recunoaşte vocea; parcă era un geamăt:

— Bhhhăeţi!...

Băieţii sosiră cu vandrugul şi cu un lemn pe umeri. Cînd îl văzură aşa pe Sandu, înlemniră. Dădură drumul la lemne jos iar Stoleru veni să-l prindă în braţe pe Sandu. Vru să-l tragă, să fugă cu el. Plosca-i făcu semn cu capul „că nu". Apoi parcă şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Dar genunchiul stătea mereu puternic, sprijinind lemnul.

Stoleru înţelesese. Infipseră stîlpul care-l aduseseră în pămînt, îi puseră vandrugul sus în coperiş. Cu securea începură să bată stîlpul; lemnul se îndrepta văzînd cu ochii şi fiecare bătaie cu securea slăbea tot mai mult genunchiul lui Plosca; încă o lovitură şi lemnul de pe genunchiul lui Plosca căzu jos sprijinindu-se cu un capăt de pereţii abatajului... Sandu căzu şi el jos, pe cărbunele îngrămădit şi tăiat de el şi ortacii lui. Băieţii veniră lîngă el:

— Sandule!

Sandu îşi şterse fruntea de sudoare. Oftă prelung şi apoi zîmbi... Zîmbetul lui lumină întreg abatajul!

...Cînd a venit schimbul trei, condus de minerul Glesaru Nicolae, abatajul cameră era în deplină ordine: bine armat, curat, parcă era un atelier de lucru al nu ştiu cărui meşter. (Locului cu pricina i se adăogaseră încă trei stîlpi în plus).

— S-a întîmplat ceva băieţi? a întrebat el.

— Nu, a răspuns Plosca. Nu s-a întîmplat nimic. Totul a mers normal.

★

Trei mineri, printre care şi utemistul Plosca, mergeau pe lîngă malul rîului în plină noapte spre cămin.

...Şi într-o casă, o fată cu părul bălai a stins lumina şi a închis apoi genele... Gîndul ei încet, încet se va transforma în vis şi mîine Sandu-i va zîmbi din nou şi vor rîde împreună...

Corespondent
ANATOLIE PANIS

CĂTRE COMITETUL JAPONEZ PENTRU APĂRAREA PĂCII

Cu adîncă durere partizanii păcii din Republica Populară Romînă au aflat de încetarea din viaţă a eminentului fruntaş al mişcării mondiale pentru pace prof. Ikuo Oyama, membru al Biroului Consiliului Mondial al Păcii, Preşedintele Comitetului Japonez pentru Apărarea Păcii, laureat al Premiului Internaţional Stalin pentru întărirea păcii între popoare.

In ţara noastră ca şi în întreaga lume prof. Ikuo Oyama, a fost profund stimat şi iubit pentru îndelungata şi rodnica sa activitate închinată cauzei păcii, prieteniei între popoare.

In numele luptătorilor pentru pace din Republica Populară Romînă, vă transmitem sincere condoleanţe pentru pierderea marelui fiu al poporului japonez.

Prin lupta comună a tuturor popoarelor cauza păcii — căreia Ikuo Oyama şi-a închinat întreaga sa viaţă — va triumfa în lumea întreagă.

COMITETUL NAŢIONAL
PENTRU APĂRAREA PĂCII
DIN R.P.R.

1 decembrie 1955

Un nou grup de turişti sovietici ne vizitează ţara

Joi seara a sosit în Capitală un grup de turişti sovietici care ne vizitează ţara potrivit convenţiei încheiate între Oficiul Naţional de Turism „Carpaţi" şi „Inturist" din Moscova.

Din grup fac parte intelectuali din diferite oraşe ale Uniunii Sovietice. Timp de 6 zile, turiştii sovietici vor vizita Bucureştiul şi instituţiile sale de artă, Oraşul Stalin şi puncte turistice din Valea Prahovei.

Gh. Vlădescu — Răcoasa a fost distins cu Ordinul Muncii cl. I-a

La Prezidiul Marii Adunări Naţionale a avut loc vineri la amiază solemnitatea înmînării Ordinului Muncii clasa I-a tov. prof. univ. Gh. Vlădescu-Răcoasa, distins cu prilejul împlinirii a 60 de ani de viaţă şi pentru activitatea sa obştească şi didactică.

La solemnitate au luat parte tovarăşii: dr. Petru Groza, preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale, A. Bunaciu, secretar al Prezidiului Marii Adunări Naţionale, C. Ionescu-Bujor, director general în Ministerul învăţămîntului, prof. univ. Gh. Micle, prof. Gh. Simion şi alţii.

Tovarăşul dr. Petru Groza a felicitat călduros pe cel distins.

Răspunzînd, tov. Gh. Vlădescu-Răcoasa a mulţumit pentru înalta distincţie acordată.

(Agerpres)

Spectacole pentru tineretul din Capitală

Joi seara şi vineri dimineaţa au avut loc pe scena Teatrului de Operă şi Balet al R.P.R. primele spectacole de operă organizate special pentru tineretul din Capitală. Au fost prezentate cu acest prilej operele „Bărbierul din Sevilla" de Rossini şi „Fidelio" de Beethoven.

In fiecare lună vor avea loc la Teatrul de Operă şi Balet al R.P.R. cîte trei reprezentaţii pentru tineret, în cadrul cărora se vor da cele mai valoroase spectacole de operă şi balet. La spectacole îşi vor da concursul soliştii de frunte ai Teatrului de Operă şi Balet al R.P.R.

LUMINILE satului

Mai întîi, becurile electrice... Călătorul care, venind noaptea dinspre Sibiu, ocoleşte dealul Ocnei şi coboară către Şura Mare, le zăreşte cu mult înainte de a intra în sat. In Şura Mare există de mult lumină electrică — au adus-o bogătanii comunei, pe cheltuiala satului, dar numai pentru folosinţa lor. Pe uliţe, chiaburii n-aveau nevoie de lumină; uliţele sînt ale satului, pe ele umblă şi alţii. La ce să se ostenească deci — gîndeau ei — pentru un lucru de care s-ar folosi şi ţăranii muncitori...

Dar înnoirile aduse şi în Şura Mare de oamenii muncii conduşi de partid n-au putut să nu aducă o schimbare şi aici: sub îngrijirea sfatului popular au apărut becurile, care scaldă uliţele în lumină de la primul ceas al înserării pînă în zori. Pare mărunt faptul, într-adevăr „ceva de fiecare zi" şi chiar nici nu este altceva decît o modestă verigă într-un lanţ atît de măreţ de înfăptuiri, încît Şura Mare nu mai seamănă decît pe departe cu cea de acum opt sau zece ani.

Victoria muncii unite

In anii aceştia, evenimentul cel mai de seamă din viaţa comunei a fost înfiinţarea gospodăriei colective. Ce simplu se scriu aceste cuvinte: „s-a înfiinţat gospodăria colectivă"... Dar cît de complicată şi de grea a fost lupta dusă de comuniştii şi de ţăranii muncitori înaintaţi din comună pentru înfiinţarea ei, cît de plină de eroism este munca pentru întărirea gospodăriei — acestea se pot traduce cu greu în cuvinte. Numai cine a fost de la început alături de comuniştii Ion Nedelcu şi Dumitru Ropotin ar putea să vorbească despre nopţile nedormite, în care aceştia se frămîntau cum să învingă piedicile puse la cale de chiaburi, cum să rupă de pe ochii şi urechile oamenilor urzeala de mîrşavă înşelătorie ţesută, cu mare grijă de aceştia, cum să atragă alţi şi alţi ţărani muncitori către gospodăria colectivă. Abia terminată această luptă, prin înfiinţarea gospodăriei, cînd a început alta, poate mai grea încă. Unelte ale duşmanului — Filimon Ştefîrţă şi Simion Gabel — strecurate în mijlocul colectiviştilor, îi demobilizau pe aceştia, le dezorganizau munca, creînd nemulţumiri de tot felul. Comuniştii au învins şi de data aceasta, ca şi la înfiinţarea colectivei, fiindcă de partea lor a fost marele adevăr al făuririi unei vieţi fericite, de partea lor au fost oamenii cinstiţi, sub ochii cărora începuse să crească această viaţă.

Zi de zi se adaugă alte şi alte victorii la şirul celor obţinute de colectiviştii romîni şi germani din Şura Mare. Anul acesta, numărul familiilor din colectivă este aproape de două ori mai mare decît în 1952. In vară s-au cules 2026 kg. grîu de pe fiecare hectar. Sectorul zootehnic — reprezentat în 1952 prin 10 cai, doi boi şi două vaci — numără acum 16 vaci şi 10 bovine tinere, 14 cai şi 253 oi. La avansul de 40 la sută, pentru fiecare zi-muncă s-au socotit: 4 kg. grîu, 1 kg. ovăz, 1 kg. orz, fîn, trifoi, lînă, brînză, bani.

Drumul agriculturii socialiste este singurul care asigură o viaţă fericită — dovedeşte gospodăria colectivă din Şura Mare — iar luminile acestui drum pătrund tot mai adînc în inima şi mintea fiecărui ţăran muncitor din comună. In satul Hamba, care face parte din comuna Şura Mare, a luat fiinţă de asemenea o gospodărie colectivă.

Munca unită învinge.

Intîlniri cu agrotehnica

De cîţiva ani încoace, ţăranii muncitori din Şura Mare se întîlnesc tot mai des cu agrotehnica. In ziare, în cărţile şi broşurile de la căminul cultural, în afişele şi lozincile de pe garduri şi pereţi au întîlnit acest cuvînt, care la început le suna ciudat în ureche, străin parcă, dar care astăzi le este atît de familiar. Dar, în comuna vecină, Slimnic, statul a înfiinţat un „Punct agro-zoo-veterinar" pentru ajutarea ţărănimii muncitoare. Intîlnirea care a rămas de pomină s-a petrecut după înfiinţarea acestui punct, în gospodăria colectivă din satul Hamba.

Semănaseră colectiviştii grîu de toamnă pe o mare suprafaţă, din care o tarla de vreo 10 hectare se afla pe o coastă, în bătaia vîntului. Dezgolite peste iarnă de zăpadă, o bună parte din firele plăpînde de grîu au degerat. In primăvară, colectiviştii şi-au dat seama că nu merită să ţină pămîntul ocupat pentru o recoltă de 200—300 kg. la hectar.

— Il întoarcem şi semănăm cucuruz — au hotărît ei.

Dar atunci a apărut agrotehnica, în persoana inginerului Vasile Timaru de la punctul agricol din Slimnic:

— Nici un întors şi nici un cucuruz! De aici noi — agrotehnica, colectiviştii şi eu — vom scoate grîu, o recoltă bogată.

La început, discuţia a fost mare, căci oamenii se temeau să nu rămînă şi fără grîu şi fără cucuruz. Incet, încet s-au liniştit, cei mai mulţi convinşi — fiindcă organizaţia de partid luase partea agrotehnicii — cîţiva însă, foarte nemulţumiţi. Inginerul, colectiviştii şi agrotehnica s-au apucat de lucru, au dat îngrăşăminte, au plivit... La seceriş: 1900 kg grîu la hectar. Toţi cei care în primăvară aflaseră de „nenorocirea" colectivei din Hamba au venit să vadă cu ochii lor „minunea" şi şi-au zis: „vasăzică, asta-i agrotehnica".

Această întîlnire a dat roade. Acum, agrotehnica nu mai înseamnă vag: punctul agricol sau inginerul agronom, broşurile sau lozincile, ci concret: sfecla de zahăr a lui Ion Badea, grîul lui Mihail Adam, ovăzul lui Ion Marin. Ţăranii muncitori văd asta şi mintea li se luminează mai mult.

Să notăm deci şi lumina aceasta.

La noul magazin universal

Ce era Ion Bîrza înainte? „Băiat de prăvălie" la diverşi speculanţi care trăgeau şapte piei de pe ţăranii muncitori din Şura Mare. Acum, Ion Bîrza este gestionar al magazinului universal sătesc deschis de curînd de cooperativa din Şura Mare. Partidul şi regimul nostru l-au ridicat, i-au dat răspundere asupra mărfurilor de zeci de mii de lei — stambă, mătăsuri, stofe, săpun, cizme, bocanci, ligheane, găleţi, sticle de lampă şi apă de colonie, pe care acest tînăr vioi le cunoaşte după nume, număr şi preţ şi le prezintă ca un adevărat cunoscător. E mulţumit de munca lui: „aşa magazin n-am mai văzut decît la Sibiu", dar are şi necazuri: „cărţi se vînd numai de vreo sută de lei pe zi, trebuie să muncim mai bine".

Schimbul între oraş şi sat are cel mai nou reprezentant în magazinul universal. Se cuvine însă să ţinem socoteală şi de centrul de închiriat maşini agricole, înzestrat cu vreo 12 maşini de tot felul. In timpul campaniei de toamnă, timp de trei săptămîni semănătorile n-au stat nici o clipă nefolosite. Toate însămînţările de toamnă s-au făcut numai cu maşina.

Indrumaţi de organizaţia de partid şi de salariaţii cooperativei, ţăranii muncitori îşi aduc partea lor de contribuţie la viaţa economică a ţării. Asta se cunoaşte şi din îndeplinirea ritmică a planului de achiziţii al cooperativei.

Scăpînd pe ţăranii muncitori de exploatarea speculanţilor, cooperativa a adus o nouă lumină în sat. Şi, după cum se vede, această lumină creşte pe zi ce trece.

Despre premii

Dacă vreodată şcolarii din Şura Mare vor avea de făcut o compunere cu tema de mai sus, sigur că cei mai mulţi vor scrie despre activitatea echipelor artistice ale căminului cultural; este explicabil, fiindcă ţăranii muncitori romîni şi germani din Şura Mare îndrăgesc aceste echipe care-i reprezintă cu cinste.

Infiinţată în 1948, odată cu căminul cultural, echipa mixtă de cor romîno-germană a avut primul succes în 1949: premiul II la concursul pe judeţ. Apoi diferite premii au venit rînd pe rînd în sat, aduse de cor, de echipele de teatru, de echipele de dansuri şi acum, în urmă, de brigada artistică de agitaţie.

Pe lîngă cei 70 de oameni de la 18 la 60 ani, din cor, cei opt romîni şi opt germani pe care-i cuprinde brigada artistică de agitaţie par tare puţini. Dar seriozitatea cu care se pregătesc, felul cum ştiu să atace lipsurile satului şi să evidenţieze pe fruntaşi le-au adus dragoste şi preţuire din partea tuturor ţăranilor muncitori. Ion Drăguşin, directorul căminului cultural şi Cornel Kwieczinski, responsabilul brigăzii artistice de agitaţie au dreptul să fie mîndri. Brigada a adus un mare sprijin în campania de însămînţări şi, criticînd sfatul popular, ajută la rezolvarea rapidă a problemelor obşteşti.

Romînii şi germanii din Şura Mare participă împreună şi la alte activităţi ale căminului cultural: biblioteca cu 1400 volume, cercul agrotehnic, audiţiile la radio, conferinţele de popularizare a ştiinţei. Căminul cultural a devenit cel mai îndrăgit loc de recreiere — şi nu numai datorită sălii de dans — cu toate că brigada artistică de agitaţie îi cam ia în răspăr pe cei care nu-şi îndeplinesc obligaţiile cetăţeneşti...

Un adevărat focar de cultură străluceşte în mijlocul Şurii Mari — căminul cultural.

Procentul de analfabeţi: zero la sută

Sigur că drumul multor ţărani muncitori din Şura Mare spre căminul cultural a trecut prin şcoala de alfabetizare. Analfabetismul — cea mai neagră din moştenirile negre ale trecutului — a fost lichidat în întregime în Şura Mare. Meritul cel mai mare îl au, desigur, cele două şcoli de şapte ani din sat — romînă şi germană — profesorii acestor şcoli. Sub conducerea partidului, lumina ştiinţei de carte, cea mai de seamă călăuză a omului, a răsărit puternică în Şura Mare şi nu va apune niciodată; dimpotrivă, se va întări. Chezăşie stau cele două şcoli, în care aproape 300 de prichindei deslueşsc slovele.

★

In Şura Mare se trage conductă de gaz metan; caravana cinematografică o vizitează cu regularitate; echipe artistice de la oraş dau dese reprezentaţii la căminul cultural; tot aici vin şi conferenţiari; teatrul de păpuşi din Sibiu aduce din timp în timp bucurie celor mici. S-ar putea vorbi mult despre aceste lucruri şi despre multe altele încă — lucruri care fac viaţa ţăranilor muncitori mai bună, mai frumoasă.

Ţăranii muncitori din Şura Mare ştiu însă că există un far care luminează zi şi noapte întreaga lor viaţă, din care împrumută strălucire şi frumuseţe toate înnoirile satului lor: partidul. Şi, mulţumind partidului pentru această viaţă nouă, ei îşi îndreaptă paşii pe drumul arătat de comunişti.

B. CLATICI

Oaspeții sovietici în capitala Birmaniei

● Dineul oferit de președintele Uniunii Birmane
● Vizitînd monumentele și portul din Rangoon
● Convorbirea avută cu U NU

RANGOON 2 (Agerpres). — TASS transmite: In seara zilei de 1 decembrie Ba U, președintele Uniunii Birmane, a oferit în Palatul prezidențial din Rangoon un dineu în cinstea lui N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și a lui N. S. Hrușciov, membru în Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S., care vizitează Birmania.

Au participat toți membrii guvernului Uniunii Birmane în frunte cu primul ministru U Nu, membrii Curții Supreme, reprezentanți ai Statelor care fac parte din Uniunea Birmană.

La sfîrșitul dineului, Ba U, a toastat pentru K. E. Voroșilov, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., pentru N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și pentru N. S. Hrușciov, membru în Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S.

N. A. Bulganin a toastat la rîndul său în sănătatea președintelui Uniunii Birmane, în sănătatea primului ministru al Birmaniei, pentru prietenie și colaborare între popoarele Birmaniei și Uniunii Sovietice.

Adresîndu-se președintelui, N. A. Bulganin a mulțumit cordial în numele său personal, în numele lui N. S. Hrușciov și în numele prietenilor sosiți împreună cu el, pentru cuvintele călduroase și prietenești de salut.

Intărirea prieteniei și dezvoltarea colaborării între țările noastre, a spus în continuare N. A. Bulganin, vor fi nu numai în folosul popoarelor noastre, ci și în folosul păcii în Asia cît și în lumea întreagă.

★

RANGOON 2 (Agerpres). — TASS transmite: In dimineața zilei de 2 decembrie, N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov au depus coroane de flori pe mormîntul Eroului patriot, Aung San, conducătorul poporului birman în lupta sa pentru independența națională și pe mormintele miniștrilor guvernului său provizoriu, uciși mișelește la 19 iulie 1947 de dușmanii independenței Birmaniei.

Oaspeții sovietici s-au îndreptat apoi spre străvechea pagodă budistă — cu acoperișul aurit Șve-Dagon — construită pe o colină înaltă — loc sacru al budiștilor din Asia de sud-est și cel mai remarcabil monument istoric din Rangoon.

Oaspeții au vizitat apoi „Pagoda păcii" situată într-o altă suburbie a Rangoonului, construită în anul 1952 din inițiativa primului ministru U Nu, ca simbol al năzuințelor budiștilor din Birmania spre consolidarea păcii în lumea întreagă.

După ce au admirat monumentele din Rangoon, N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov l-au vizitat pe primul ministru U Nu la reședința sa și au avut o convorbire cu el. La convorbire au asistat A. A. Gromîko, P. N. Kumîkin, D. R. Rasulov, Z. Rahimbabaeva și A. D. Sciborin, ambasadorul U.R.S.S. în Uniunea Birmană.

In a doua jumătate a zilei, după dejunul la care a participat primul ministru U Nu, tovarășii Hrușciov și Bulganin și persoanele care îi însoțesc au vizitat portul din Rangoon pe fluviul Hlaing (sau Rangoon). Pe bordul motonavei „Tia" oaspeții, însoțiți de primul ministru U Nu, au făcut o plimbare pe fluviu.

Vorbind oaspeților despre port, primul ministru U Nu a relevat de asemenea dificultățile de care se lovește guvernul birman în reconstruirea portului Rangoon. Reconstruirea n-a fost încă terminată și în acest scop a fost elaborat un plan special de șapte ani.

In seara zilei de 2 decembrie, primul ministru U Nu a oferit un dineu în cinstea lui N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov.

Laburiștii englezi se pronunță pentru interzicerea armelor atomică și cu hidrogen

LONDRA 2 (Agerpres). — Agenția France Presse anunță că la 1 decembrie, liderul opoziției laburiste din parlamentul britanic, Clement Attlee, și mai mulți deputați laburiști, au depus în Camera Comunelor o moțiune în care se cere guvernului britanic să ducă tratative cu Uniunea Sovietică și Statele Unite pentru a se ajunge la un acord ca toate marile puteri să înceteze experiențele cu arma cu hidrogen.

Corespondentul agenției Associated Press relatează în legătură cu aceasta că moțiunea depusă de liderii laburiști urmează unei declarații făcute recent de Attlee în care acesta sublinia pasajul din comunicatul agenției TASS în care Uniunea Sovietică își afirma dorința de a se ajunge la interzicerea armelor atomică și cu hidrogen.

Demonstrații studențești împotriva dictaturii din Cuba

HAVANA 2 (Agerpres). — In întreaga Cuba continuă demonstrațiile studențești împotriva regimului reacționar al dictatorului Batista. In toată țara cursurile universitare au fost suspendate, întrucît studenții au declarat o grevă de 48 de ore. Studenții de la Universitatea din Havana au declarat grevă pe timp nelimitat.

In decurs de o săptămînă, anunță United Press, în urma atacurilor poliției au fost rănite cel puțin 30 de persoane și peste 200 de studenți au fost arestați. Numai la Universitatea din Havana au fost operate 50 de arestări.

Guvernul a interzis toate întrunirile și mitingurile politice pînă la sfîrșitul anului

Un val de greve străbate țările capitaliste. Ele au loc din cauza continuei scăderi a nivelului de trai al muncitorilor. Iată în fotografia noastră un aspect de la adunarea greviștilor din portul Bremen (Germania occidentală).

Adunarea Națională Franceză a fost dizolvată

PARIS 2 (Agerpres). — Agenția France Presse anunță că președintele Republicii Franceze, René Coty, a semnat decretul cu privire la dizolvarea Adunării Naționale. Odată cu apariția decretului în Buletinul Oficial, în dimineața de 2 decembrie, Adunarea Națională Franceză este considerată dizolvată și își încetează orice activitate.

Agenția France Presse relatează de asemenea că data noilor alegeri legislative a fost fixată pentru 1 ianuarie 1956. Consiliul de Stat — organul suprem în problemele constituționale franceze — are totuși posibilitatea să amîne data alegerilor la 8 ianuarie 1956.

Situația politică în Franța

PARIS 2 (Agerpres). — Buletinul oficial a publicat la 2 decembrie decretul președintelui republicii din 1 decembrie, cu privire la dizolvarea Adunării Naționale. Astfel, acest decret a intrat în vigoare.

Publicarea decretului a pus capăt diferitelor manevre ale grupărilor politice care sau nu doreau alegeri înainte de termen, în general, sau sînt nemulțumite de lipsa unui sistem electoral mai avantajos pentru ele. Printre altele, grupul parlamentar al partidului socialist a cerut la 1 decembrie convocarea imediată a unei ședințe a Adunării Naționale, care să dezbată încă odată posibilitatea aducerii unor modificări la legea electorală în vigoare.

O parte din radicali a sprijinit cererea grupului socialist. După cum se știe, hotărîrea cu privire la dizolvarea Adunării Naționale a stîrnit divergențe adînci în partidul radicalilor, care insistau ca alegerile să se efectueze pe baza sistemului de vot majoritar, pe circumscripții mici, sistem avantajos acestui partid. Biroul partidului radicalilor l-a exclus din partid pe Faure, dar această hotărîre urmează să fie confirmată de Comitetul executiv.

In aceste condiții, Faure, șeful guvernului, a grăbit desfășurarea evenimentelor și a insistat ca decretul cu privire la dizolvarea parlamentului să fie publicat chiar în ziua de 2 decembrie, fapt care face cu neputință reluarea dezbaterilor în Adunarea Națională. Funcțiunile guvernului, din momentul publicării decretului președintelui, se limitează în linii generale la pregătirea și organizarea alegerilor. Se așteaptă publicarea decretului guvernamental prin care se va stabili în mod definitiv sistemul alegerilor și data lor.

Potrivit constituției, alegerile trebuie să aibă loc la 1 ianuarie, dar guvernul, considerînd că această zi nu este favorabilă alegerilor, pune problema posibilităților juridice de amînarea alegerilor pentru 8 ianuarie. Această problemă este examinată de Consiliul de Stat.

Alegerile trebuie să se țină pe baza legii electorale din 1951. Potrivit acestei legi, votarea se face după liste pe departamente cu un singur tur de scrutin.

Dacă niciun partid sau coaliție de partide, nu a întrunit majoritatea de 50 la sută plus 1, locurile sînt repartizate după numărul voturilor obținute de fiecare partid, cu alte cuvinte, după principiul reprezentării proporționale. Pe lîngă aceasta, legea prevede că partidele care depun liste separate și care nu au nici un fel de program comun, au totuși posibilitatea să declare înaintea începerii alegerilor că se „coalizează". Aceasta înseamnă că la numărarea voturilor, listele „coalizate" sînt considerate ca o singură listă și în acest fel sînt avantajate.

Tocmai această prevedere a legii electorale dădea partidelor de dreapta posibilitatea să răpească locurile care aparțineau de drept candidaților partidului comunist.

In prezent partidele de dreapta își exprimă neliniștea că această prevedere a legii electorale poate să se întoarcă împotriva lor, deoarece în Franța s-a intensificat năzuința maselor populare spre schimbarea cursului politic promovat în ultimii ani. Această năzuință poate contribui la unirea largă a forțelor democrate.

Ziarul „L'Humanité" a publicat un articol semnat de Etienne Fajon care cheamă la unificarea tuturor forțelor democratice din Franța. Fajon enumeră problemele în care este posibil chiar în momentul de față un acord între comuniști, socialiști și alți republicani: caracterul laic al învățămîntului, lupta pentru mărirea salariilor oamenilor muncii, apărarea intereselor țărănimii muncitoare, politica tratativelor în Africa de nord, lupta pentru pace și altele.

Agențiile de presă comunică:

BELGRAD. — Președintele R.P.F. Iugoslavia, Iosip Broz-Tito, a părăsit la 1 decembrie Belgradul, plecînd în Etiopia, la invitația Impăratului Etiopiei, Haile Selassie. Președintele Tito este însoțit de P. Stambolici, președintele Scupșcinei populare a Serbiei, C. Popovici, secretarul de stat pentru Afacerile Externe, S. Ștefanovici, secretarul de stat pentru Afacerile Interne, Vilfan, secretar general al președintelui și alte persoane.

CARACI: După cum anunță ziarul „Don", un purtător de cuvînt al Ministerului Afacerilor Externe al Pakistanului a declarat la 30 noiembrie reprezentanților presei că Mohamed Ali, primul ministru al Pakistanului, a acceptat invitația lui Ciu En-lai, premierul Consiliului de Stat al Republicii Populare Chineze, de a vizita China în primăvara anului viitor.

MOSCOVA: La invitația Ministerului Culturii al U.R.S.S., la 1 decembrie a sosit la Moscova un grup de critici de artă romîni. Oaspeții vor lua cunoștință de activitatea pictorilor, criticilor de muzică și lucrătorilor de teatru sovietici.

MOSCOVA: La 1 decembrie a avut loc la Casa Centrală a compozitorilor o întîlnire între reprezentanți ai culturii muzicale sovietice și colegii lor romîni care au sosit în U.R.S.S. Participanții la această întîlnire au ascultat cu interes lucrări de George Enescu, Mihail Andricu, Zeno Vancea, Ion Dumitrescu și ale altor compozitori romîni. Peste cîteva zile va mai avea loc o asemenea întîlnire, iar apoi va fi organizată o discuție creatoare.

BRUXELLES. — La Bruxelles s-a deschis — sub auspiciile Asociației pentru prietenia dintre Belgia și Romînia — o expoziție de artă populară romînească.

PEKIN. — După cum anunță ziarul „Tianțzinjibao", organele securității publice din orașul Tianțzin au arestat un grup de persoane care făceau parte dintr-o organizație ciankaișistă de spionaj. Această organizație își desfășura activitatea în orașele Tianțzin, Șenian, Cianciun și Sanhai. Au fost arestate 17 persoane.

BONN. — După cum anunță agenția Associated Press, cu prilejul alegerilor pentru comitetul de întreprindere care au avut loc la uzinele „Westfalenhütte" din Ruhr, candidații comuniști au obținut o majoritate covîrșitoare de 15.000 de voturi. Din totalul de 25 de locuri, comuniștii au obținut 17, social-democrații 6, iar lista Uniunii creștin-democrate (partidul lui Adenauer) două locuri.

Problema dezarmării trebuie rezolvată

NEW YORK 2 (Agerpres). — TASS transmite: In ședința din dimineața zilei de 30 noiembrie, Comitetul Politic al Adunării Generale O.N.U. a trecut la examinarea problemei dezarmării și a problemei „Cu privire la măsurile pentru slăbirea continuă a încordării internaționale și dezvoltarea colaborării internaționale".

Primul care a luat cuvîntul în cadrul discuțiilor a fost **V. V. Kuznețov**, conducătorul delegației U.R.S.S. la cea de a 10-a sesiune a Adunării Generale.

După ce a amintit că în ultima vreme în situația internațională s-au produs schimbări substanțiale care contribuie la micșorarea încordării în relațiile dintre state și la lărgirea legăturilor dintre popoare, și după ce s-a ocupat de cunoscutele măsuri luate de Uniunea Sovietică în scopul atenuării încordării internaționale, reprezentantul sovietic a declarat:

In prezent nu există o problemă mai importantă ca problema dezarmării sau, mai bine spus, ca problema reducerii armamentelor și forțelor armate, interzicerii armei nucleare și instituirii controlului internațional asupra aplicării acestor măsuri.

Expunînd poziția Uniunii Sovietice în problema dezarmării, Kuznețov a analizat în mod amănunțit propunerea sovietică din 10 mai, care a fost prezentată spre examinare Adunării Generale.

Particularitatea acestei propuneri, a spus el, constă în aceea că în această propunere problema dezarmării nu este privită izolat, ruptă de celelalte probleme internaționale, ci ținînd seama de starea generală a relațiilor internaționale.

Reprezentantul sovietic a arătat în continuare că propunerea din 10 mai a Uniunii Sovietice, prevede ca, pînă la intrarea în vigoare a interzicerii totale a armei nucleare, statele să-și asume obligația de a nu folosi această armă, decît pentru a se apăra împotriva agresiunii, la hotărîrea Consiliului de Securitate. Propunerea sovietică prevede de asemenea încetarea experiențelor cu arma nucleară ca una din măsurile de prim ordin pe calea înfăptuirii programului de dezarmare.

Dorind realizarea unui acord cu privire la interzicerea armei atomice și izbăvirea popoarelor de ororile unui război atomic, Uniunea Sovietică a prezentat la 21 iulie la conferința de la Geneva a șefilor guvernelor celor patru puteri, propunerea ca cele patru puteri — S.U.A., Anglia, Franța și Uniunea Sovietică — să-și asume obligația de a nu folosi primele arma atomică și cu hidrogen și să cheme toate statele să se alăture unei declarații în acest sens.

In propunerile sovietice din 10 mai, a declarat în continuare Kuznețov, se acordă o atenție deosebită creării unui sistem de control internațional eficace asupra înfăptuirii reducerii armamentelor și interzicerii armei atomice și cu hidrogen.

Uniunea Sovietică se pronunță pentru acordarea unor largi împuterniciri organului de control. Propunerea noastră prevede lărgirea treptată a funcțiilor și împuternicirilor controlului pe măsura înfăptuirii programului de dezarmare și a trecerii la măsuri noi, mai complexe, pe măsura întăririi încrederii între state.

In această ordine de idei Kuznețov a analizat propunerea sovietică cu privire la instituirea, pe baze de reciprocitate, pe teritoriile statelor respective, în marile porturi maritime, pe aeroporturi, la nodurile de cale ferată și pe principalele artere de circulație a unor posturi terestre de control.

După ce a arătat că membrii subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare au recunoscut că pozițiile Uniunii Sovietice și țărilor Occidentale în problema dezarmării s-au apropiat, reprezentantul sovietic a declarat: prin urmare, cînd subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare și-a reluat lucrările la New York, a existat o bază pentru realizarea unui acord într-o serie de probleme importante ale dezarmării.

Analizînd cauzele care au împiedicat realizarea de comun acord a unor hotărîri în problema dezarmării, reprezentantul sovietic a constatat că aceasta se datorește renunțării de către puterile occidentale la pozițiile lor anterioare.

Arătînd că puterile occidentale propun să se treacă la instituirea controlului și inspecției fără să se ia vreo măsură pentru reducerea armamentelor, reprezentantul sovietic a subliniat că o asemenea atitudine față de rezolvarea problemei dezarmării nu poate da rezultate pozitive și nu va face să progreseze problema încetării cursei înarmării.

Referindu-se la propunerea președintelui Eisenhower cu privire la fotografierea din avion a teritoriilor și la schimbul de informații militare între Uniunea Sovietică și Statele Unite, Kuznețov a arătat că această propunere, în forma ei actuală, lasă în afara cîmpului de vedere problemele încetării cursei înarmărilor și nu prevede nici reducerea armamentelor, nici interzicerea armei atomice.

Kuznețov a amintit declarația lui V. M. Molotov că Uniunea Sovietică este gata să privească favorabil propunerea președintelui Eisenhower, în cazul că măsurile recomandate de el ar fi privite în strînsă legătură cu rezolvarea problemei reducerii armamentelor și interzicerii armei atomice ca una din formele de control.

In scopul micșorării încordării internaționale, întăririi încrederii reciproce între state și înlăturării primejdiei unui nou război, a spus în încheiere Kuznețov, delegația Uniunii Sovietice consideră necesar să se continue eforturile pentru încheierea cît mai grabnică a unei convenții internaționale cu privire la reducerea armamentelor și interzicerea armei atomice.

Ca prim pas în această direcție ar trebui stabilit un acord general în problemele fundamentale în care punctele de vedere ale părților interesate fie că coincid, fie că s-au apropiat considerabil.

După declarația lui V. V. Kuznețov a luat cuvîntul **Lodge**, delegatul S.U.A. El a spus că va face o declarație amplă peste cîteva zile după ce va studia declarația reprezentantului Uniunii Sovietice și că deocamdată se va limita doar la scurte observații.

Fără să pomenească nici un cuvînt despre necesitatea reducerii armamentelor și a interzicerii armei atomice, Lodge a cerut ca Adunarea generală să se pronunțe pentru măsuri realizabile din punct de vedere practic, dînd totodată de înțeles că prin aceste „măsuri" delegația americană înțelege după cum a precizat Lodge, „planul cerului deschis al lui Eisenhower", adică planul privitor la fotografierea din avion, fără a se adopta însă vreo măsură pentru reducerea armamentelor și interzicerea armei atomice, **V. V. Kuznețov**, șeful delegației sovietice, a luat pentru a doua oară cuvîntul în legătură cu declarația lui Lodge.

El a declarat că dacă pînă în anul 1954 guvernul S.U.A. propunea un program concret de dezarmare, cuprinzînd propuneri cu privire la reducerea armamentelor și forțelor armate pînă la un anumit nivel și dacă astăzi S.U.A. renunță la acest program și declară că acum ele „revin asupra pozițiilor", în ceea ce privește această propunere și reduc întreaga problemă a dezarmării doar la „fotografierea teritoriilor statelor", în acest caz las pe membrii comitetului să judece ei înșiși cine trebuie să fie acuzat de fățărnicie.

Discutarea acestei probleme va fi continuată în ședința din 10 decembrie a Comitetului politic.

★

NEW YORK. — 2 (Agerpres). — TASS transmite: In ședința din dimineața zilei de 1 decembrie a Comitetului Politic, în cadrul dezbaterilor generale cu privire la problema dezarmării au luat cuvîntul delegații Suediei și Belgiei.

Delegatul Suediei, **Sandler**, a declarat că raportul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare permite să se tragă numai o singură concluzie și anume că este necesar să se prelungească împuternicirile subcomitetului acestei comisii de a continua tratativele între cele cinci state membre ale acestei comisii (U.R.S.S., S.U.A., Anglia, Franța și Canada).

Delegatul Belgiei, **Langehove**, a apărat poziția adoptată de Statele Unite în ultima vreme în problema dezarmării.

In cursul ședinței Comitetului Politic a fost distribuit delegaților proiectul de rezoluție propus de delegația Indiei. Acest proiect de rezoluție cheamă statele interesate să înceapă tratative cu privire la încetarea experimentării armelor termonucleare.

O.N.U. trebuie să devină o organizație mondială

NEW YORK 2 (Agerpres). — TASS transmite: La 1 decembrie Comitetul politic special a început discutarea problemei admiterii de noi membri în O.N.U.

Discuția a fost deschisă de reprezentantul Perului, **Belaunde** președintele Comitetului bunelor oficii pentru admiterea de noi membri.

Belaunde a cerut să se admită în O.N.U. 18 membri noi și anume: Albania, Republica Populară Mongolă, Iordania, Portugalia, Irlanda, Ungaria, Italia, Austria, Romînia, Bulgaria, Finlanda, Ceylon, Nepal, Libia, Cambodgia, Japonia, Laos și Spania.

Reprezentantul Canadei, **Martin**, a prezentat oficial în numele Canadei și al altor țări un proiect de rezoluție care cere Consiliului de securitate să discute admiterea în O.N.U. a țărilor de mai sus.

După cum a declarat reprezentantul Canadei, autorii proiectului de rezoluție sînt convinși că propunerea lor corespunde principiilor Cartei. **Martin** a subliniat necesitatea de a transforma Organizația Națiunilor Unite într-o organizație mondială. „Nu putem, a spus el, să ignorăm caracterul lumii actuale. Pentru ca Organizația Națiunilor Unite să se mențină și să-și îndeplinească marele rol care i-a fost trasat, ea trebuie să oglindească lumea reală existentă, și nu lumea reprezentărilor noastre părtinitoare".

Apoi a luat cuvîntul **V. V. Kuznețov**, reprezentantul Uniunii Sovietice.

V. V. Kuznețov a subliniat că deși importanta problemă a admiterii de noi membri a fost examinată timp de mulți ani, în organismele O.N.U., totuși ea nu a fost rezolvată nici pînă în prezent.

Majoritatea delegațiilor la Adunare a spus Kuznețov, își exprimă dorința ca problema admiterii de noi membri în O.N.U. să fie rezolvată la actuala sesiune a Adunării Generale. Totodată există părerea unanimă că în Organizație trebuie să fie primite toate cele 18 state mai sus menționate.

Această năzuință generală și-a găsit expresia în proiectul de rezoluție, elaborat din inițiativa delegației Canadei și prezentat acum Comitetului politic special în numele a 29 de delegații.

Uniunea Sovietică sprijină în întregime propunerea de a se admite în O.N.U. toate cele 18 state fără excepție.

Din declarația făcută la 13 noiembrie de reprezentantul S.U.A. la O.N.U. dl. Lodge — a spus apoi reprezentantul sovietic — reiese că Statele Unite nu intenționează să sprijine propunerea de a se admite în O.N.U. cele 18 state, ci vor vota numai pentru 13 state. Din această declarație reiese de asemenea că delegația S.U.A. — ca și pînă acum — nu va vota pentru admiterea a patru țări europene — Albania, Ungaria,

★

DISCUȚIA IN COMITETUL POLITIC SPECIAL CU PRIVIRE LA ADMITEREA DE NOI MEMBRI IN O.N.U.

★ ★

Bulgaria și Romînia — și și-a exprimat de asemenea părerea că Republica Populară Mongolă nu ar satisface condițiile necesare pentru a fi admisă în O.N.U.

Din declarația d-lui Lodge reiese că S.U.A. iau ca și pînă acum atitudine împotriva țărilor de democrație populară numai pentru că popoarele acestor țări au pășit pe calea unei dezvoltări politice și economice libere, care nu este pe placul cercurilor conducătoare ale unor state. Ori, Carta prevede că în O.N.U. pot fi admise toate statele iubitoare de pace care își vor asuma obligațiile prevăzute în Cartă și care pot îndeplini aceste obligații.

Este absolut evident — a spus în continuare Kuznetov — că țările de democrație populară satisfac prevederile Cartei. Caracterul pașnic al politicii lor este bine cunoscut. In aceste țări nu există forțe sau grupări sociale care să tindă la dezlănțuirea unui război care să se pronunțe pentru o politică în acest sens sau să ducă o asemenea politică.

In ceea ce privește orînduirea lor democrat-populară, această chestiune nu poate constitui un obiect de discuție la examinarea problemei admiterii de noi membri în O.N.U.

A aduce orînduirea politică și socială a acestor țări ca „argument" împotriva admiterii lor în O.N.U., înseamnă a se amesteca în treburile lor interne.

Reprezentantul sovietic a insistat îndeosebi asupra netemeiniciei afirmațiilor potrivit cărora Republica Populară Mongolă nu ar satisface condițiile de admitere în O.N.U.. El a amintit că în 1946 reprezentantul S.U.A., Johnson, s-a pronunțat pentru admiterea R. P. Mongole în O.N.U.

In continuare, Kuznețov a subliniat că prin tratatele de pace de după război S.U.A., Anglia, Franța, Uniunea Sovietică și o serie de alte state membre ale O.N.U. și-au asumat obligația să sprijine cererile de admitere în O.N.U. ale Bulgariei, Romîniei, Ungariei, Finlandei și Italiei, iar potrivit tratatului de stat ele s-au obligat să sprijine și cererea Austriei. Uniunea Sovietică a fost și este pentru îndeplinirea cu strictețe a obligațiilor internaționale prevăzute de aceste tratate.

Reprezentanții Egiptului și Olandei, membri ai Comitetului bunelor oficii pentru admiterea de noi membri, au comunicat că Comitetul a aprobat propunerea canadiană.

Ultimul a luat cuvîntul reprezentantul Angliei, **Dixon**. El a declarat că sprijină încercarea Canadei de a lichida impasul existent. Deși a arătat că Anglia „este hotărîtă să nu obiecteze" împotriva admiterii tuturor celor 18 state, Dixon a subliniat totuși că Anglia nu consideră că soluția este de a admite toate cele 18 state, deoarece aceasta... „nu va fi în folosul cauzei".

Ziarele americane critică poziția S.U.A. în chestiunea admiterii de noi membri în O.N.U.

NEW YORK 2 (Agerpres). — TASS transmite: In legătură cu declarația gomindanistului care ocupă fără nici un drept un loc în Consiliul de Securitate și care a declarat că „opune veto-ul" său admiterii Republicii Populare Mongole ca membră a O.N.U.. mai multe ziare americane au publicat articole în care critică diplomația „extrem de stîngace" a S.U.A. în problema admiterii în O.N.U. a tuturor celor 18 țări care au prezentat cereri în acest sens.

Se afirmă în unele cercuri că președintele Eisenhower i-a trimis lui Cian Kai-și două mesaje în care îi cere să nu opună un „veto" în această chestiune. Totuși, după cum recunoaște ziarul „Washington Post and Times Herald", „...va fi greu de dovedit că Statele Unite nu au încurajat intransigența lui Cian Kai-și... In prezent Statelor Unite le este greu să demonstreze că nu au nimic deaface cu încăpățînarea protejaților lor". Același lucru îl subliniază și Hamilton, corespondentul ziarului „New York Times".

Hamilton lasă să se înțeleagă direct că S.U.A., deși au renunțat să „ducă o campanie" împotriva R.P. Mongole, și-au schimbat poziția după ce propunerea canadiană (cu privire la admiterea simultană în O.N.U. a tuturor celor 18 state) a început să fie tot mai mult sprijinită. Ziarul „Washington Post and Times Herald" subliniază că în cazul în care propunerea canadiană va eșua (și aceasta ar însemna ca nici una din cele 18 țări să nu fie admisă în O.N.U.) S.U.A. vor purta „vina de a fi zădărnicit speranțele multora dintre prietenii noștri".

Pe de altă parte, după cum reiese dintr-o știre publicată de „New York Times", S.U.A. se tem că opunînd un „veto", gomindanistul „poate primejdui propria sa poziție în O.N.U." Subliniind că în cursul ultimilor ani S.U.A. au împiedicat izgonirea gomindanistului din O.N.U., ziarul scrie: „Cercurile oficiale din Statele Unite se tem însă că acest lucru va deveni și mai dificil și chiar cu neputință dacă naționaliștii (adică gomindaniștii — n.r.) împiedicînd admiterea simultană în O.N.U. a celor 18 țări, vor provoca indignarea țărilor din Asia și Africa".

DECRETUL
Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. cu privire la convocarea Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. decide ca la 23 decembrie 1955 să fie convocată în orașul Moscova cea de a 4-a sesiune a Sovietului Suprem al U.R.S.S. al celei de a patra legislaturi.

Președintele Prezidiului
Sovietului Suprem al U.R.S.S.
K. VOROȘILOV

Secretar al Prezidiului
Sovietului Suprem al U.R.S.S.
N. PEGOV

Moscova, Kremlin
2 decembrie 1955.

Starea gravă a școlilor din Italia

ROMA 2 (Agerpres). — TASS transmite: La 30 noiembrie, la Roma și-a continuat lucrările plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Italian. Mario Alicata a prezentat raportul despre „Sarcinile comuniștilor în lupta pentru reforma școlară".

In momentul de față, a spus raportorul, problema școlii din Italia se află într-o stare de criză: programele abundă nu numai în materiale nefolositoare, ci chiar dăunătoare pentru elevi; metodica predării este învechită; nu există suficiente localuri de școală; situația materială a învățătorilor continuă să fie grea.

Pentru învățămîntul italian este semnificativ faptul că o mare parte a elevilor nu termină școlile. Acest lucru se observă deosebit de clar în școlile elementare (școli cu cinci clase — N.R.). Astfel, din cei 1.150.000 de elevi înscriși în clasa I-a în anul școlar 1948—1949, numai 690.000 de elevi au ajuns pînă în clasa a V-a. Școlile medii sînt frecventate numai de jumătate din copiii în vîrstă școlară.

Greva profesorilor italieni

ROMA 2 (Agerpres). — La 1 decembrie a început în Italia greva profesorilor de la școlile secundare din țară, organizată în sprijinul revendicărilor membrilor corpului didactic pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă. Numărul greviștilor se ridică în întreaga țară la 90.000.

Finala campionatului de șah al R. P. R.

Finala campionatului de șah al R.P.R. a continuat vineri cu disputarea partidelor întrerupte din rundele a 13-a și a 14-a. In cinci partide rezultatul a fost consemnat fără să se mai reia jocul. Rusenescu l-a învins pe M. Rădulescu, Troianescu a cedat la Seimeanu, Reicher la Voiculescu, Seimeanu la Reicher, iar Günsberger a cîștigat la Rusenescu.

Campionul Clujului, Breazu, a pierdut la Halic, iar G. Alexandrescu, după o lungă rezistență, s-a recunoscut învins în fața lui I. Szabo. Partida Halic-Troianescu a fost amînată.

După 14 runde, în clasament conduce Victor Ciociltea cu 9 puncte urmat de Günsberger, Reicher și Szabo — $8^1/_2$ puncte, Troianescu și Halic — 8 puncte și o partidă întreruptă, Bălănel, G. Alexandrescu și Ghițescu — 8 puncte, Costea și M. Rădulescu $7^1/_2$ puncte.

Astăzi, începînd de la ora 17, se desfășoară runda a 15-a din care remarcăm următoarele partide decisive: Troianescu—Bălănel, Reicher—Halic, M. Rădulescu—Günsberger și G. Alexandrescu—Ciociltea.

Spectacolele de azi

Cinematografe: ANNA ZACCHEO — Patria, București, Infrățirea între popoare, 1 Mai; ESTE VINOVAT ED. MARTIN? — Magheru, Elena Pavel, 8 Martie; GIUSEPPE VERDI — Republica, I. C. Frimu, Gh. Doja, Libertății; FATA MEXICANĂ — Filimon Sîrbu, Al. Popov, Al. Sahia; ALBANIA NOUĂ — Maxim Gorki; CĂȚELUȘUL BUCLUCAȘ — Lumina, Volga, Gh. Coșbuc; MUZICĂ ȘI DRAGOSTE — Central, NESTERKA CEL ISTEȚ — Victoria, Moșilor; DIRECTORUL NOSTRU — Tineretului; FANTOMELE PĂRĂSESC PISCURILE — Vasile Roaită; LEANA — Cultural; LUMINA FARULUI — Unirea; LILIOMFI — C. David; MACLOVIA — Flacăra, N. Bălcescu; MELODIA PIERDUTĂ — T. Vladimirescu, Arta; LILIACUL — Carpați; ROMEO ȘI JULIETA — Munca, Miorița; BANCNOTA DE 1.000.000 LIRE STERLINE — 23 August; PRINȚESA MARY — Donca Simo, Boleslaw Bierut; INTR-O PRIMĂVARĂ LA BUDAPESTA — Ilie Pintilie; PUTEREA DRAGOSTEI — Popular; CĂDEREA EMIRATULUI — M. Eminescu; TAUNUL — 8 Mai; SOLDATUL IVAN BROVKIN — Rahova; CRAINQUEBILLE — Olga Bancic; MARILE SPERANȚE — Aurel Vlaicu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10, Secția scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". SIAS — 3452 — 52